

Kürt sorunu, oldukça karmaşık, riskli ve yakıcı bir sorundur. Bu soruna bir şekilde eğildiğiniz veya soruna ilişkin konuşmaya-yazmaya başladığınız andan itibaren Irak, Türkiye, İran, Suriye ve Bağımsız Devletler Topluluğu (eski SSCB) gibi bölge ülkelerinin tepkileriyle karşı karşıya gelirsiniz. Sorun karşısında duyarsız ve suskun kalmayı tercih ederseniz, bu durumda da hem Kürt halkına, hem de apaçık gerçeklere ve hak ölçülerine ihanet etmiş olursunuz.

Üzülerek belirtmek isterim ki, sayıları bir buçuk milyarı bulan müslüman topluluğu Kürt sorunu karşısında duyarsız ve suskun kalmaktadır.

Bu kitabın asıl amacı; mazlum-müslüman Kürt halkının sorunlarını yalın ve objektif bir şekilde İslam ümmetinin gözleri önüne sermektir. Dahası ve en önemlisi, bu ezilmiş ve horlanmış mazlum halkın sorunlarını bütünüyle hak ve adalet ölçüleri içerisinde kalarak konuşmak ve tartışmaktır.

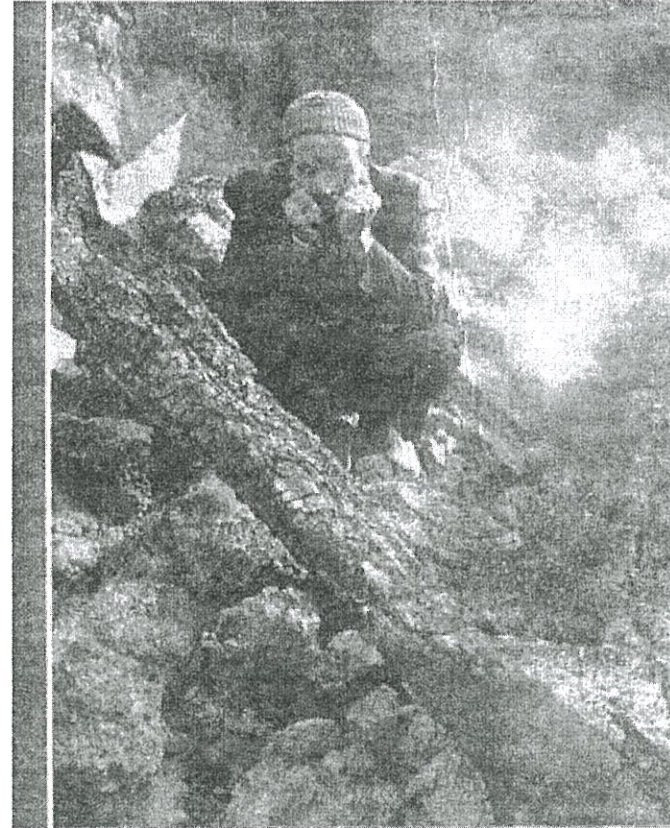
Ben bir Kürt değilim. Kürtlerin avukatı da değilim. Ama hak ve adalet ölçüleri içerisinde kalarak Kürtlerin konumunu ortaya koymaya çalışıyorum.

Amacımız, Kürt sorununun hakkaniyet ölçüleri içerisinde tartışılarak bir çözüme kavuşturulmasını sağlamaktır.

Bu kitap, adaleti ayakta tutmak için girişilen küçük bir çabadır sadece.

islam ümmetinin yetimleri Kürtler

Dr. Fehmi Şinnavi

Şura Yayınlan No: 26

özgün adı el Ekradu
yetama el Müslimine

Dizgi, İç düzen
Sina 532 51 79

Kapak Hazırlık
Sina 532 51 79

Baskı
Eko Ofset

İslam
Ümmetinin
Yetimleri
Kürtler

DR. FEHMÎ ŞİNNAVİ

I. Baskı: istanbul, 1997
II. Baskı: istanbul, 1997

Türkçeye çeviren
Recep Perçin

Şura Yayınlan
Beyazsaray Zemin Kat No: 10
Beyazıt/istanbul
Tel: 518 26 85

DR. FEHMİ ŞİNNAVÎ

1917 yılında, Mısır'da doğdu. Tıp tahsili ve Bevliye dalında Avrupa'da ihtisas yaptı. Mısır'da pekçok hastahane anabilimdalı başkanlığı ve Musul Tıp Fakültesi'nde öğretim görevliliğinde bulundu.

Çeşitli defalar düşüncelerinden ötürü baskı ve tutukluluk gören Şinnavi'nin, İmam Humeyni'nin vefatı öncesi uzman doktorları arasında yer alması, Mısır'da Devlet Güvenlik Mahkemeleri tarafından sorgulanmasına neden oldu.

Arap dünyasında yayımlanmakta olan çeşitli dergi ve gazetelerde, otuz yılı aşkın bir zamandan beri pekçok konudaki değişik makalesiyle tanınan Şinnavi'nin yazdığı dergi ve gazetelerden bazıları: Mısır'da yayımlanan aylık el-Hilal, el-Muhtarü'l-İslami; haftalık el-Hakikat; İngiltere'de yayımlanan haftalık el-Alem. Son zamanlarda "Siyasi İslam" konusunda iyice yoğunlaşan ve bu konuda belli bir birikime de sahip olan Dr. Şinnavi, asrımızda bu tabiri ilk kullananlardandır.

Tarihi, yeni bir metod ile yorumlama çabası ile kaleme aldığı önemli eserlerinden bazıları: "Nahve İslam'ın Siyasiyun" (Siyasi İslam'a Doğru), "El fikrû Es'siyasi inde'eş Şia": (Şia'da Siyaset Düşüncesi). Yazarın bu kitabının basımı, Mısır Hükümeti'nce yasaklandığı için, kitap Amerika'da yayımlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

YAYINEVİNİN ÖNSÖZÜ	7
BU KİTABI NEDEN YAZDIM.....	9
KİMDİR BU KÜRTLER?.....	17
BİR KEZ DAHA SORALIM: KÜRTLER KİMDİR?	21
ÜÇÜNCÜ KEZ SORALIM: KÜRTLER KİMDİR?.....	23
KÜRT ULUSÇU AKIMININ CANLANMASI, KÜRTLERDE VATAN DÜŞÜNCESİNİN ORTAYA ÇIKMASI	26
HAÇLI ULUSÇULUĞU	28
KÜRTLERİN EZİYET ÇEKMESİNDE HAÇLILARIN ROLÜ	35
KÜRTLERİN VEYA İSLAM'IN GELECEĞİ	38
LAİKLİK AÇISINDAN KÜRT SORUNU	44
IRAKTA KÜRT AYAKLANMASI	50
O ZAMAN BAŞKA BİR SEBEP DAHA VAR.....	52
BÜTÜN SİR BURADADIR.....	53
İSLAMİ ÇÖZÜM İLE LAİK ÇÖZÜM ARASINDA BİR BENZERLİK.....	59
DİL SORUNU	60
IRAK BAAS PARTİSİ'NE GÖRE KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ	63
BU VAHŞETİ SADDAM NIÇİN YAPTI?.....	67
KÜRTLERİN DÜNYA MÜSLÜMANLARINA SAĞLADIĞI FAZİLETLER	69
ULUSLARARASI DEVLETLERİN KÜRTLER ÜZERİNDEKİ KOMPLOLARI	72
SIYASİ KURALLAR	79
SIYASİ KONJONKTÜRLE İLGİLİ BAZI HATIRLATMALAR	84

Yaynevi'nin önsözü

Kürt sorunu sadece Türkiye'yi değil Ortadoğu'yu ilgilendiren bir sorundur. Günümüzde bu sorun, Ortadoğu'nun da sınırlarını çoktan aşarak uluslararası bir mahiyet kazanmıştır. Bütün uluslararası platformlarda bu sorun bir şekilde konuşulmakta ve tartışılmaktadır.

Mısırlı merhum Dr. Fehmi Şinnavi, öncelikle Irak'taki gözlemlerinden ve araştırmalarından hareketle Kürt sorununa ve özellikle de Kürtlerin halihazırdaki konumlarına bir ışık tutmaya çalışıyor. Yıllardır Müslüman kamuoyu tarafından ilgisizlikle, hatta zaman zaman husumetle karşılanan Kürt sorununun neden ve sonuçları üzerinde duruyor. Bir müslüman düşünür-entellektüel olarak, sorunun çözümüne ilişkin önerilerini sunuyor.

Dr. Şinnavi'nin bu kitapçığı öyle kapsamlı ve derinlikli analizler içeren bir tarih kitabı veya bilimsel bir çalışma ürünü değildir. Şinnavi sadece mazlum ve mağdur olduğuna inandığı Kürtlerin konumuna ilişkin kendi kişisel düşüncelerini ve hissiyatını dile getiriyor. Adaleti ayakta tutmak adına Kürtlerin hukukunu savunmak ihtiyacını duyduğunu vurguluyor.

Dr. Şinnavi'nin kalkış noktasını, tarihi bilgiler, vesikalar veya belgeler oluşturmuyor. O, sadece bir gözlemci olarak olaya bakıyor ve olaydan hareketle kişisel çıkarımlarda bulunuyor. Bu özelliğiyle elinizde tuttuğunuz kitap, daha çok kişisel hissiyatın ve düşüncenin bir ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Nitekim kitabın başlığı bile kitabın bu özelliğini gayet açık bir biçimde vurguluyor zaten: "İslam Ümmetinin Yetimleri: Kürtler."

Merhum Şinnavi'nin bu kitapçığı, ilk defa olarak yayımlanmıyor. Daha önce de çeşitli kereler yayınlandı. Her seferinde çabucak tükendi. Bu da gösteriyor ki, Türkiye'de Kürt sorununu anlamak ve tartışmak isteyen okurların sayısı azımsanmayacak bir orana ulaşmıştır.

Yaynevi olarak biz işte bu açlığa bir şekilde cevap vermek

niyetiyle bu kitabı yeniden çevirerek yayınladık, ilk baskısı hemeninde tükenen kitap, DGM tarafından soruşturma kapsamına alındı.

Kitabın birinci baskısında gözden kaçan bazı çeviri hataları, dil ve üslup yanlışlıkları, ikinci baskıda bütünüyle düzeltildi. Mevcut haliyle kitap yeni bir çeviri diliyle istifedenize sunuldu.

Yayınevi olarak niyetimiz, sorunun Arap dünyasında bir müslüman entellektüel tararından nasıl algılandığını okurlara göstermektir. Böylelikle okurların Arap dünyasında yapılan tartışmalardan haberdar olmasını sağlamaktır.

Hiç kuşkusuz Dr. Şinnavi'nin görüşleri, önerileri ve eleştirileri tartışmaya açıktır. Bu kitabı yayınlamak suretiyle Dr. Şinnavi'nin görüşlerine aynen katıldığımız sonucuna hiç kimsenin varmasını istemeyiz. Yayınevi olarak bizim böyle bir niyetimiz zaten olamaz. Yaygın bir biçimde zaten tartışılmakta olan Kürt sorununun bir de Arap-İslam zaviyesinden nasıl tartışıldığını göstermek, sanıyorum okurlar açısından da ilginç olacaktır.

Bilgiden korkmamak gerekir. Bilgi ve bilgilendirme süreci, aynı zamanda beraberinde bir eleştiriyi de getirmelidir. Eleştirisiz kabul edilen her bilginin, bir dogmaya dönüşme tehlikesi vardır çünkü.

Umud ediyoruz ki, bu kitapta verilen bilgiler eleştiri süzgecinden geçirildikten sonra kabul edilsin veya reddedilsin, önyargıya dayalı kabuller ve redlerle entellektüel bir dünya inşa edilemez çünkü. Zihnimizi önyargılardan ve dogmalardan kurtarmak istiyorsak şayet, her türlü bilgiye kucak açmalıyız, zararlı-zararsız ayırımına gitmeden sunulan tüm önerileri eleştiriye tabi tutmalıyız. Eleştirel akıl yoluyla ancak sorunlarımızı çözebiliriz. Zihnimizde çözemediğimiz sorunlar, bizim için, başkaları için hep bir tehdit unsuru olmaya devam eder çünkü. Anlamak ve tartışmak için bilmek gerekir. Yayınevi olarak niyetimiz böyle bir anlama ve tartışma zeminine bir biçimde katkıda bulunmaktır.

Bu kitabı neden yazdım?

Q Quna hiç kuşku yok: Kürt sorunu oldukça karmaşık, wriskli ve yakıcı bir sorundur. Bu soruna bir şekilde eğildiğiniz veya soruna ilişkin konuşmaya yazmaya başladığınız andan itibaren Irak, Türkiye, İran, Suriye ve Bağımsız Devletler Topluluğu (eski SSCB) gibi bölge ülkelerinin tepkileriyle karşı karşıya gelirsiniz. Sorun karşısında duyarsız ve suskun kalmayı tercih ederseniz, bu durumda da hem Kürt halkına, hem de apaçık gerçeklere ve hak ölçülerine ihanet etmiş olursunuz.

Üzülerek belirtmek isterim ki, sayıları birbuçuk milyarı bulan müslüman topluluğu Kürt sorunu karşısında duyarsız ve suskun kalmaktadır. Gerçekte üzücü olan bu durum aynı zamanda müslüman ümmetin sahici anlamda henüz varolmadığına da bir delil teşkil etmektedir. Çünkü biz biliyoruz ki, müslüman kişi veya ümmet, her zaman ve her yerde hakkın yanında olur, haklıyla omuz omuza vererek batıla ve zulme karşı savaşım verir. Suskunluk, duyarsızlık ve çaresizlik gibi eğilimler, hakka ve hakikate karşı bir ihanet anlamına gelir. Bu başlıbaşına bir yıkım ve felakettir zaten.

Kürt sorununun gündeme getirilmesi ümmetin birliğini oluşturmak için ilk adımı atan İran İslam Cumhuriyeti'ni zor konuma düşürebilir, biliyorum. Kürtlerin İran İslam Cumhuriyeti'nden ayrılması halinde İran'ın güç kaybına uğrayacağından da hiç kuşku duymuyorum. İran İslam Cumhuriyeti'nden ayrılmalarının Kürtlerin de lehine

olduğuna inanmıyorum. Çünkü bu durum Kürtleri de güçsüzleştiren bir durumdur. Bu durumda Kürtler İran İslam Cumhuriyeti'nin temsil ettiği evrensel İslami hareketten koparak güçsüz bir konuma itileceklerdir.

İranlılar sadece kendi topraklarında yaşayan Kürtlerin değil Irak, Suriye, Türkiye ve Bağımsız Devletler Topluluğu'nun güneyinde yaşayan insanların da aslen iranlı olduklarına inanmaktadırlar. Bundan ötürü İran, gerek kendi topraklarında yaşayan Kürtlerin, gerekse diğer coğrafyalarda yaşayan Kürtlerin birbirleriyle yakınlaşmalarını istemekte, ancak bunun kendi çatısı-şemsiyesi altında gerçekleşmesini arzulamaktadır, iranlılar bu isteklerinde oldukça samimidirler. İran Edebiyatı'nın çeşitli örnekleri buna delildir. Tarihi kaynaklarda "Zerdüş" olarak adı geçen ulu kişinin gerçekte Kürt asıllı olduğu, sonradan iran'a geçerek Sasani devletini iranlılarla birlikte kurduğu belirtilmektedir.

Kendi adıma ben açıkça şunu söylüyorum: Bizler bütün sorunları hiç çekinmeden ve korkmadan açık yüreklilikle ortaya koymalıyız. Haklıdan ve mazlumdan yana olmalıyız. Adaletten asla ayrılmamalıyız. Adaletten ayrılmamak koşuluyla pekala bugün ortaya koyduğumuz bazı görüşlerimizi yarın şartlar değiştiğinde değiştirebiliriz. Bunda da hiç bir sakınca görmediğimi özellikle vurgulamak istiyorum.

Bu kitabın asıl amacı; mazlum-müslüman Kürt halkının sorunlarını yalın ve objektif bir şekilde İslam ümmetinin gözleri önüne sermektir. Dahası ve en önemlisi, bu ezilmiş ve horlanmış mazlum halkın sorunlarını bütünüyle hak ve adalet ölçüleri içerisinde kalarak konuşmak ve tartışmaktır.

Unutmamak gerekir ki, islam, iman ve adalet ilkeleri olmaksızın ayakta duramaz. Müslümanlar arasında adalet ilkesi yok olup gitmişse, zaten müslümanlıktan da söz etmek mümkün olmaz diye düşünüyorum.

Adalet ilkesi, müslüman bireyler ve topluluklar arasında bir eşitliğin, bir uyumun ve dengenin sağlanmasını emreder. Kur'an-ı Kerim'de köle ile efendinin namaz, oruç, hac ve benzeri ibadetlerde bir ve eşit tutulduğunu görmez misiniz? Alış-verişten tutunuz da evlilik, yemek-içmek vb. işlere varıncaya kadar islam'ın toplumsal ilişkilerde müslüman olan ile olmayan arasında adaletle hükmettiğini bilmez misiniz? Aziz Peygamber'in bu konuda ortaya koyduğu ölçü gayet nettir: "Aleyhinize dahi olsa adaletten ayrılmayınız, adil olunuz. Çünkü adalet, islam'ın özüdür, mülkün de temelidir. Bir devlet kafir bile olsa adalet sayesinde ayakta durabilir, ama müslüman bile olsa adaletten yoksunsa yıkılmaya mahkumdur."

Bu kitap, adaleti ayakta tutmak için girilen küçük bir çabadır sadece. Elbette bizler de görüşlerimizde-tesbitlerimizde yanılmış olabiliriz veya sorunun çözümüne ilişkin eksik değerlendirmelerde bulunmuş olabiliriz. Bu da çalışmamızın soruna ilişkin kapsamlı bir çalışma olmamasından kaynaklanıyor. Biz sadece adaleti esas alarak soruna ilişkin bir perspektif sunmaya ve temel hatırlatmalarda bulunmaya gayret gösterdik. Ümmetin bu konularda kafa yormasını sağlamak için kapıyı aralamaya çalıştık.

Bu kitabın adalete giden yolda bir ilk adım olmasını içtenlikle diliyorum. Çünkü Peygamber bir hadisinde şöyle buyuruyor: "Bir tek saati adaletle geçirmek, altmış yıllık ibadetten daha hayırlıdır."

Şu hususu açıklıkla vurgulamak istiyorum: Namaz kılıyor, oruç tutuyor, hacca gidiyor, kısacası İslam'ın öngördüğü bütün ibadetleri yerine getiriyor olsak bile, şayet hakları ellerinden alınmış, zulme ve gadre uğramış kardeşlerimizin sorunlarıyla ilgilenmiyorsak, onların sorunları karşısında dilsiz ve sağır (lal-ü ebkem) olmayı tercih ediyorsak, hiç kuşkusuz bütün bu amellerimizin-ibadetlerimizin hiçbir faydası olmaz. Biz biliyoruz ki bütün bu ibadetler, zulme karşı direnmeyi gerektirir, İbadetlerin özünde bu anlayış yatar.

Bu kitap vesilesiyle Kürtler konusunda yaptığım savunma, bir avukatın herhangi bir davada yapmak zorunda olduğu savunma biçiminde algılanmamalıdır. Bu yanlış olur çünkü. Ben bir Kürt değilim, Kürtlerin kendilerini savunmam için tuttukları bir avukat da değilim. Ama hemen belirtmek zorunda olduğum bir gerçeklik vardır. O da, Kürtlerin yüzlerce-binlerce kez savunulmayı hak ettikleri gerçekliğidir. Ama ben bu kitabı sırf onları savunmak için yazmadım. Ayrıca bu çaba benim gücümü aşan bir çabadır. Bir kez daha vurgulamak isterim ki, benim bütün amacım ve çabam; hakkın ve adaletin üstün gelmesidir, hakkın ve adaletin bu konuda tecelli etmesidir. Yoksa sıradan bir avukatlık değildir niyetim.

Kürtlerle çok sıkı diyaloglara giriştiğim yıllar, benim Kuzey Irak'ta Musul Tıp Fakültesi'nde araştırma görevlisi olarak çalıştığım yıllara denk düşer. O zaman dikkatimi çekmişti: Görevli olarak bulunduğum fakülte, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bölgede faaliyet gösteriyor olmasına rağmen bu fakültenin bir tek Kürt öğrencisi vardı. Buna rağmen Tıp Fakültesi'nin hastanesinde yatan hastaların en az dörtte üçü Kürt kökenliydi. Benim Kürt hastalarım

olan iletişimimi işte bu Kürt öğrenci sağlıyordu. Koskoca fakültede bir tek Kürt öğrencinin bulunması bu açıdan işime çok yaramıştı. Ama bu öğrenci dış görünüşünden de rahatlıkla anlaşılabilir üzere çok yoksul bir ailenin çocuğuydu.

Bir Kürt bölgesinde, hastalarının büyük bir çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu bir Tıp Fakültesi'nde bir tek Kürt öğrencinin okuyor olması, gerçekten beni çok düşündürdü. Bu gerçekliği apaçık gördükten sonra Kürtlerin bu ümmetin yetimleri olduğu sonucuna vardım.

Bence Kürtlerin zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları aynı dini paylaşan kardeşleri tarafından ne yazık ki hak ve hukuka aykırı bir biçimde gaspedilmiş veya başka zümlere devredilmiştir. Bütün bu gerçeklikleri kendi gözlerimle müşahede etme imkanı buldum. Günün birinde çok sevdiğim ve değer verdiğim dostum Hüseyin Aşur'a, yayınlanması için sunduğum "İslam: İslam Ümmetinin Yetimleri" başlıklı makalemde bu görüşlerimi açıklıkla dile getirdim. Ama bu makalem nedense İslam dünyasında büyük bir sessizlikle karşılandı ve açıkçası önemsenmedi. Ama Ermeniler konusunda yazdığım bir makale hayli tartışmalara ve eleştirilere neden oldu. İşte o zaman daha iyi anladım ki, İslam dünyası büyük bir gaflet içinde bulunmaktadır. Müslümanlar uyumaya devam ederken karşı taraf gayet uyanıklıkla gelişmeleri izlemekteydi. Bu örnek olaydan sonra Kürt sorununa bakış açımda daha bir değiştiğim oldu diyebilirim.

Hiç kuşkusuz sorun, sadece hakları zorla ellerinden alınmış bir yetimler topluluğu sorunu değildir. Bence sorun, çok daha büyüktür. Kim ne derse desin, bence sorun, hak ve batıl meselesidir.

Biz biliyoruz ki, bütünüyle müslüman olan bir tek kavim vardır. O da Kürtlerdir. Arap kavmi öyle değildir. Araplar laik, hristiyan ve yahudi düşüncelerinden etkilenmişlerdir, oysa Kürtler harici düşüncelerden etkilenmişlerdir. Tarihsel bir gerçekliktir bu.

Kürtler hiç kuşkusuz dürüst ve saf müslümanlardır. Dahası, onlar İslam mızrağının da başıdır. Kürtler, 14 asırdan bu yanadır İslam kimlikleri konusunda taviz vermemişlerdir, hep İslam üzere kalmışlardır. İslam davası için verilen savaşlarda da hep ön cephelerde bulunmuşlardır. İslam'ın başarısı için Çin'den Fas'a, Orta-Asya'dan Ekvator'a uzanan geniş bir coğrafyada verilen mücadelelerde - savaşlarda cansiperane çaba sarfetmişlerdir. Kanımca, Kürtlerin İslam tarihine ve İslami mücadeleye sunduğu katkılar, öbür toplulukların sunduğu katkılardan ayrı değerlendirilmelidir. Çünkü Kürtler mücadeleye sadece sözleriyle ve mallarıyla değil, hemen her zaman bedenleriyle-canlarıyla katılmışlardır. Selahaddin Eyyubi'nin mücadele tarihi buna en güzel örneklerden birini oluşturmaktadır mesela.

Peygamberin vefatından hemen sonra Arapların dinden çıktıkları, hilafeti Süfyanoğulları eliyle saltanata dönüştürdükleri, dahası ve en acıklısı, Haçlı savaşlarında dünyevi menfaatlar karşılığında bir grup oluşturup Selahaddin'e karşı alçakça savaştıkları bir gerçek değil midir? Halbuki Selahaddin Sibirya'dan ve Kafkasya'dan gelen ezilmişlerle-kölelerle bir olup İslam davası için göğsünü siper etmişti. Araplara gelince, onlar kişisel kaprislerinden ve anlaşmazlıklarından ötürü çok kısa bir süre içerisinde Endülüs'ü bile elden çıkarmışlardı.

"Yahudiler bizim amca çocuklarımızdır, onlarla gurur duyuyoruz." deyip Filistin davasına ihanet eden Faysal

bin Hüseyin bin Ali'leri unutmak mümkün mü? İşte bugün gözümüzün önünde bir Arafat gerçekliği durmuyor mu? Arafat, siyonistleri memnun etmek için tıpkı bir tilki gibi sağa-sola koşuşturup duruyor. Bu davranışıyla açıkça Filistin davasına hakaret ediyor.

Tekrar belirtiyorum: Bu kitap sadece Allah rızası için kaleme alınmıştır. Kürtlerin avukatlığını yapmak üzere yazılmamıştır. Ama amacımız, Kürt sorununun hakkaniyet ölçüleri içerisinde tartışılarak bir çözüme kavuşturulmasını sağlamaktır. Bu yönde atılmış bir adım olarak telakki edilmelidir bu çalışmamız.

Hepimiz hakkın ve haklının yanında yer almalıyız. Hak ölçülerini kendi ellerimizle yıkmamaya azami gayret göstermeliyiz. Özellikle biz müslümanlar, hakları temsilcileri olmalıyız diyorum.

Dr. Fehmi Şimneci

KİMDİR BU KÜRTLER?

Kürtler, Ortadoğu'da mevcut bir çok devletin nüfusundan daha kalabalık bir nüfusa sahip etnik bir topluluktur. Bölgedeki Kürt nüfusun 40 milyon dolayında olduğu sanılmaktadır. Ama buna rağmen gerek uluslararası topluluk, gerekse islam ümmeti Kürtlerin bu bölgelerde tarihte de Kürdistan olarak anılan bir yeri-yurdu olduğunu unutmuş gözüküyorlar. Bu aslında bilinçli bir politikanın sonucu olarak karşımıza çıkan bir olgudur. Kürtler, bu bilinçli politikanın sonucunda beş ayrı ülkenin (Iran, Irak, Suriye, Türkiye ve BDT) toprakları arasında bölüştürülmüşlerdir.

Rusya, vaktiyle Kürt nüfusu kendi içinde eritip-yoketmek için onların bir kısmını Hristiyan Ermenistan'a, bir kısmını da Müslüman Azerbaycan'a yerleştirme politikası gütmüştür. Maalesef Rusya bu politikasında da başarılı olmuştur. 1989'da Azerbaycan'da başgösteren Kürt ayaklanması ateşle ve kanla bastırılmıştır. Müslüman Kürtlerin yeryüzünde bir savunucuları ve yardımcıları olmadığı için bu vahşet tablosu karşısında bütün bir dünya ve özellikle de bir buçuk milyarlık islam dünyası sessiz ve seyirci kalmıştır.

Yaklaşık 40 milyon nüfusa sahip olan Kürtler, bölgenin en büyük su ve petrol kaynaklarına sahip olmalarına

rağmen ne yazık ki pratikte bu nimetlerden yoksun bırakılmışlardır. Dahası, Kürtlerin bu zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları kardeşleri ve komşuları tarafından zorla ellerinden alınmıştır. En kötüsü de, Kürtler kardeşleri ve komşuları tarafından sürekli bir tehdit unsuru gibi algılanmışlardır. Kürtler bu yüzden yetim bir topluluktur diyorum. Şayet Kürtlerden birileri kalkıp başkalarının gaspedilen yeraltı ve yerüstü kaynaklarını geri almaya çalışırsa veya bu yolda hak iddia ederse, işte o zaman ölümle veya sürülmekle yüzyüze gelir. Kürtlerin kendi ayakları üzerinde durmalarından veya kendi ulus-devletlerine kavuşmalarından en çok komşuları bu yüzden rahatsızlık duyarlar.

Şu da bir gerçektir ki, suyun ve petrolün değeri arttıkça, Kürtlerle komşuları arasındaki ilişki bu eksende sürüp gidecektir. Kürtlerin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini ellerinde tutanlar, Kürtlere bu haklarını vermemekte direneceklerdir ve İslam ümmetinin yetimleri olan Kürtler de bu haklarını alamamak gibi bir trajik süreçle yüzyüze geleceklerdir.

Ama şu var: Eğer egemen güçler köşeye sıkıştırlarsa Kürtlere özerk bir yönetim kurma hakkını tanıyabilirler. Bir başka deyişle, Kürtlere kendi okullarını açma, kültürel haklarını koruma ve geliştirme, kısacası kendi kendilerini yönetme hakkını vermek zorunda kalabilirler. Kürtlere içişlerinde serbestlik tanınsa bile sonuçta egemen güçlerin söz sahibi olacaklarına hiç kuşku yok. Onlar gene dışilişkilerde, savaşta ve barışta, kısacası önemli siyasal konularda söz sahibi olmaya devam edeceklerdir. Ülkelerin kaderleriyle ilgili konularda egemen devlet yöneticilerinin sözü hep geçerli olacaktır. Çünkü onlar Kürtlere güvenmemektedirler. Kürtlerin konumu tıpkı İsrail devletinin elinde

oyuncak gibi olan Filistinlilerin durumuna çok benzemektedir.

Niçin mi özerk yönetimi kınıyoruz? Çünkü özerk toplumun dışilişkilerde hiçbir fonksiyonu olmaz da onun için. Dahası, özerk toplumun ömrü de uzun sürmez. Aslına bakarsanız hakim devletle özerk toplum bir bakıma birarada da yaşamıyor demektir. Bu yapmacık-suni birliktelik özde bir birliktelik olmaktan çok biçimsel ve hukuki bir birliktelikten öteye geçmemektedir. Egemen devletin özerk topluma yaptığı iyilik; onları bünyesinde kendinden bir parçaymış gibi tutuyor olmasıdır sadece. Dışarda bırakmaktansa içerde tutmak gibi bir şeydir bu. Bir anlamda efendi-köle ilişkisine benzer özerklik ilişkisi. Şimdiye değin egemen devletin sözünü dinlemeyen hiçbir özerk toplum gerçekliğine şahit olmadık daha. Bu anlamda özerklik, efendinin kölesini dilediği gibi kullanması olgusundan başka bir şey değildir. Şuna da hiç kuşku yok: Egemen toplumla özerk toplum asla eşit haklara sahip değildir. Egemen halk ile özerk halk arasında tam bir eşitlikten söz edilemez. Egemen toplumla özerk toplumun biraradalığı, tıpkı gardiyanla mahkumun biraradalığına benzer. Gardiyan mahkuma yiyeceğini-içeceğini verir ama onun hürriyetini de hep elinde tutar. Mahkumla gardiyan aynı tel örgüler veya beton duvarlar arasında gezinip dururlar, ama ikisinin konumu birbirine asla denk değildir. Bir insanın sonsuza dek bu koşullarda yaşaması hiç mantıklı mıdır? Özerk yönetim altında yaşayanlara kendi anadillerini konuşmama özgürlüğünü vermekle onlara iyilik yaptığını sanıyorlar egemenler. Sanki bir insana veya topluluğa kendi anadilinde konuşma özgürlüğünü vermek, çok şey vermek gibi algılanıyor, çok büyük bir iyilikte-lütüfta bulunmak gibi takdim ediliyor.

Altını çizerek vurgulamak istiyorum: Bence özerklik, siyasal bir kölelikten öte bir anlam taşımamaktadır. Burada kölelik özgürlük gibi sunulmaktadır sadece. Irak'taki egemen-ceberrut devlet, belki tüm Kürtleri zindana atmayı becerebilir. Kürtleri işkence ve zulüm cenderesinden geçirmeye muktedir olabilir. Ama bence Irak devletinin bu zalimce eylemi, özerklik, yani siyasal kölelik kadar zararlı olamaz. Çünkü sözkonusu özerklik kaçınılmaz bir biçimde her bir Irak'lıyı her bir Kürd'ün gardiyanı durumuna düşürmektedir, özerk oldukları söylenen Irak'taki Kürtlerin konumu bu bence.

Irak dışındaki Kürtlerin durumuna gelince, onlar özerklikten bile yoksundurlar. Onlar, haklarında henüz hiçbir karar verilememiş insanların durumuna benziyorlar. Şayet onlar da pzerk olmak isterlerse, bence ebedi bir hapisane hayatını tercih etmiş olurlar.

BİR KEZ DAHA SORALIM: KÜRTLER KİMDİR?

Kürtler hiç kuşkusuz insanlığın en kadim (eski) kavimlerinden biridir. Kur'an-ı Kerim'de de apaçık belirtildiği gibi, Hz. Nuh'un tufandan sonra ilk konakladığı yerin adı Cudi'dir. Cudi dağı ise Kürtlerin ünlü dağlarından biridir.

Mısırlılar kendi kültür ve medeniyetlerinin yedi bin yıllık geçmişleriyle övünüp dururlar. Oysa Kürtlerin medeniyeti Mısırlıların medeniyetinden çok daha eskidir. Çünkü Hz. Nuh'un gemisi Kürtlerin bölgesinde konakladığına göre, Kürtler, Mısırlılardan tarih olarak daha eskidirler. Bence Kürt bölgeleri, Allah'a daha bir sıkı biçimde sarılan insanların yaşadığı bölgelerdir.

Ama burada şu soru akla geliyor haliyle: Peki Kürtler Mısırlılardan daha eski ve köklü bir medeniyete sahip oldukları halde niçin onlar gibi tarihi eserler bırakmamışlardır? Bu sorunun cevabı gayet basittir: Kürtler bütün güçlerini ve servetlerini savaşlarda tüketirlerken Mısırlılar ise vargüçleriyle piramitler inşa etmeye koyulmuşlardır. Ayrıca bilinmektedir ki, Mısırlılar sürekli barış yanlısı olmuşlardır. Onlar yerleşik bir halk olarak sulak vadilerde yaşam sürmüşlerdir. Kürtler ise kayalık-dağlık bölgelerde yaşayan mazlum insanlardır. Cudi dağı yabancılardan ve ziyaret

amacıyla gelen turistlerden hep korunmuştur. Buna karşın Nil nehri, hemen herkese açık bir müze halini almıştır. Kürtler bütünüyle özel, Mısırlılar ise daha çok kozmopolit bir millettir. Mısırlılar tüm dünyaya kendilerini sevdirmek için tarihi eserler-yapıtlar bırakırken Kürtler onurlu, kişilikli, fedakar ve asla zulme boyun eğmeyen seçkin şahsiyetleri insanlığa eser olarak bırakmışlardır.

Kürtler, Hz. Ömer'in bölgeyi fethettiği günden bu yana hep İslam çizgisi üzerinde sabit kalmışlardır. Müslüman olduktan itaberen de İslam'ın izzeti için boyuna mücadele vermişlerdir. Kürtler, İslam mızrağının başı gibidirler. Onlar diğer müslüman topluluklardan daha çok savaşlarda gayret göstermişlerdir ve hep ön cephelerde kahramanca çarpışmışlardır. Kürtlerin bence İslam'la yapışık bir tarihleri vardır. Böylesi bir tarihin onlarda bir övünç kaynağı oluşturması elbette doğaldır.

ÜÇÜNCÜ KEZ SORALIM: KÜRTLER KİMDİR?

Kürtçe, Arap harfleriyle ifadesini bulmuş ve Farsçaya yakınlığı ile tanınmış bir dildir.

Kürtlerin yaşamış olduğu bölgeler, daha önce de belirttiğim gibi, kayalık ve dağlık yerlerdir. Bu bölgelerin zorlu geçitleri ve ovaları mevcuttur. Kürtler bu bölgelerin yerleşik halkı olarak, mecburen geçimlerini daha çok hayvancılık yaparak sürdürmektedirler. Allah'tan başkasına boyun eğmeyen bu mazlum insanlar, gelenek ve göreneklerini katıksız bir biçimde yaşatmaktadırlar. Kürtler, diğer İslam topluluklarına oranla daha az düzeyde bile olsa, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Batı'dan esen ulusçuluk rüzgarlarından etkilenmişlerdir.

Birinci Dünya Savaşı, hiç kuşkusuz, müslümanlar açısından bir yıkım dönemidir. Bu dönemde hilafetin bütün izleri ortadan kaldırılır. Hilafetin yıkılışından sonra hilafete karşı olan Arapların kucağında İsrail devleti kurdurtulur. Böylelikle İslam topraklarına işgalci bir güç getirilip yerleştirilir.

İslam topraklarını işgal eden güçler, Kürt topraklarına bütünüyle nüfuz edemediklerinden onları beş ana parçaya bölerler. Ondan sonra ne özgürlük kalır, ne de İslam... Ama Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Cudi dağının ötesinde bir grup aydın Kürt insanı derlenip toparlanır. Bu

aydın Kürtler, kendi konumlarıyla öteki müslümanların konumlarını mukayese ederler. Görürler ki, herşey kendi aleyhlerinedir. Onlar, diğer toplulukların bir ülkelerinin ve ülkelerini temsil eden bir bayraklarının varolduğu, ama kendilerinin ise hiçbir şeye sahip olmadıkları sonucuna varırlar. Kendilerine zulmedenlerin frenklerden-gavurlardan ziyade kendi yanbaşılarında yaşayan din kardeşleri olduğunu anlamakta gecikmezler. Mazlum Kürtler kendi haklarının geri verilmesini talep ederler, ancak bu taleplerine karşılık alamazlar, işte o zaman hilafetin yokoluş nedenini daha bir anlarlar.

Eskiden islam milletinin bir tek evi vardı. Her müslüman kavim-ırk, bu büyük ve ferah evin bir odasında kalırdı. Bütün müslüman kavimler-ırklar, bu ortak evlerinin yıkılmaması için vargüçleriyle yardımlaşırldı. Ama bu büyük ev, sonraları yıkıldı. Odalar arası ilişkiler kesildi. Odalara giren yabancı işgalci güçler orada oturanları köleleştirdi. Mazlum ve yetim Kürtler, bir tek odadan çıkartılıp beş ayrı odaya dağıtıldı. Dahası, onların birbirleriyle görüşmeleri de engellendi. Böylelikle Kürtler arasındaki bağlar kopartılmak istendi.

İşte bu yara gittikçe kanıyor, gittikçe büyüyor. Kürtlerin yaşadıkları coğrafyalarda insanlar sabah-akşam vatanlarıyla övünüp duruyorlar, ulusçuluk ideolojileri doğrultusunda gerekirse ölebileceklerini ulusal marşlar eşliğinde tekrarlayıp duruyorlar. Bütün bunlara tanık olan Kürtler, kardeşlerinin sahip oldukları haklara kendilerinin de sahip olmaları gerektiğini söylediklerinde sert bir dille azarlanıyorlar, dahası isyancı-bölücü ilan ediliyorlar.

Evet, ulusçuluk yarası giderek büyüyor ve tehlikeli boyutlara ulaşıyor...

Araplar, uluslarıyla övünmekten asla geri durmuyorlar. Ulusçu önderler Araplara ulusçuluk adına ölmeleri gerektiğini empoze edip duruyorlar. Bunu kutsal bir emir olarak tekrarlıyorlar. Kürt kardeşlerimiz aynı hakları talep ettiklerinde ise ellerinin tersiyle reddetme yoluna gidiyorlar. Bir de kalkıp adaletten, insaftan ve kardeşlikten sözediyorlar utanmadan.

Bir kez daha belirtiyorum: Ben Kürt değilim, Kürtlerin avukatı da değilim. Sadece hak ve adalet için avukatlık yapıyorum. Hak ve adalet yerini buluncaya kadar da bu görevimi sürdüreceğim. Kürtleri savunuyorum, ama onların da ırkçılık-ulusçuluk temelleri üzerinde yükselen bir devletleri olsun istemiyorum. Ulusçuluk hastalığı öbür toplulukları felakete sürükleyen bir hastalık olduğu için aynı şeyi mazlum Kürt kardeşlerimiz için asla temenni etmiyorum. Ben bütün müslüman toplulukların birarada yaşadığı bir İslam Devleti olsun istiyorum. Herkese bu büyük birlikteliğin sağlanması için güçlerini seferber etmeleri çağrısında bulunuyorum. İstiyorum ki, bütün müslüman topluluklar, ulusçuluk-ırkçılık hastalığına bulaştıkları için İslam birliğini istemeyen önderlerin-liderlerin sultasından kurtulup daha onurlu ve güvenli bir hayata kavuşsunlar.

KÜRT ULUSÇU AKIMININ CANLANMASI, KÜRTLERDE VATAN DÜŞÜNÇESİNİN ORTAYA ÇIKMASI

Kürtler arasında ulusçuluk eğilimi, uzunca bir süre ilgi görmedi. Sürgünde yaşamlarını sürdürmek zorunda bırakılan bazı Kürt aydınları 1927 yılında Ali Emir Bedirhan başkanlığında Xeyibun (Bağımsızlık) adı altında gizli bir örgüt kurdular. Bilahare Hevi (Emel) adında bir cemiyet kuruldu. Bu cemiyet ve partiler birbirlerini izlemeye başladılar. Çok sonraları da Rızgari adında Marxist bir örgüt kuruldu.

1945'te İran'da kurulan İran Kürdistan Demokrat Partisi (İKDP)'nin amacı, sürgünde yaşayan Kürt aydınlarla İran'daki Kürt halkı arasında bir dayanışma sağlamaktı. Zamanla bu partinin iki şubesi Irak'ta açıldı: Biri, Xebat (Başkaldırış), diğeri de Teaxi (Kardeşlik) ismini taşıyordu.

1925 ve 1930 yılları arasında Türkiye'de de bir çok Kürt ayaklanması yaşandı. Fakat rejim bu ayaklanmaları çok şiddetli bir biçimde bastırmayı başardı. Bu süreç içerisinde Kürtçe yasaklandı ve Kürtlerin ayrı bir etnik topluluk-kavim oldukları gerçekliği inkar edildi. Kürtler, "Dağ Türkleri" şeklinde tanımlandı. Pek çok trajik olaydan sonra kanunlara boyun eğmek koşuluyla Kürtlerin kendi ana-dillerinde konuşmalarına izin verildi.

Kürtlerin durumunun en iyi olduğu ülkelerden biri hiç kuşkusuz İran'dır. Çünkü İran, Kürtleri kendi haline bıraktı, onların diline ve kültürüne müdahale etmedi. Onları

hükümete bağlı kalmak şartıyla serbest bıraktı. Ancak bu iyi ilişkiler 1946'da İran Kürdistan'mda kurulan Mehabad Kürt Cumhuriyeti'yle birlikte bozuldu. O tarihten itibaren İran'da da ciddi bir Kürt sorunu başgösterdi.

Kürtler Irak'ta sürekli Tejim tarafından zulme uğradılar. Bu zulüm, özellikle İngiltere'nin Irak üzerindeki egemenliğinin belirgin olduğu manda döneminde çok daha fazlasıyla arttı, İngilizler bir yanda Kürtleri özgürlük-bağımsızlık konusunda teşvik ettiler, bir yanda da ayaklanan Kürtleri bastırmaya çalışan Irak ordusuna aktif destek sağladılar. Hatta Irak Kraliyet uçakları, Barzani isyanını bastırmak için Irak ordusunun saflarında savaşa bile iştirak etti. Bu yüzden Kürtlerin Irak'taki zalim rejime başkaldırıları her seferinde hüsrana neticelendi. Bilindiği gibi, Irak'ta Kürt isyanları önce aşiretler-kabileler düzeyinde başladı. Kabilevî isyanlar şeklinde başlayan Kürt ayaklanması, bilahare Molla Mustafa Barzani döneminde tam bir özgürlük mücadelesine dönüştü. Ancak o günden bu güne Irak'taki Kürt mücadelesi önüne koyduğu hedefe ulaşamadı.

Bağdat hükümeti, Kürtlerle olan mücadelesinde gene Kürtleri devreye soktu, özellikle Barzani'ye aşiret ilişkileri bağlamında karşı olan Kürt unsurları devreye soktu. Bunlara da "Selahaddin Süvarileri" adını koydu.

1970 yılının Mart ayında Bağdat hükümetiyle Kürtler arasında bir özerklik anlaşması imzalandı. Bu barış anlaşmasına göre, Bağdat hükümeti Kürtleri kendinden bir parça olarak görüyordu. Bu anlaşma da uzun sürmedi. Irak rejimi bu anlaşmanın hilafına hareket edince gene Barzani önderliğinde şiddetli bir mücadele başladı. Irak rejimi bu mücadele sürecinde Kürtlerin imhası yoluna gitti. Bu imha operasyonlarında kimyasal silahları devreye sokmaktan da kaçınmadı.

HAÇLI ULUŞÇULUĞU

Haçlı ulusçuluğundan kasdım, Arap ulusçuluğudur. Biz sadece Arap ulusçuluğuna değil her türlü ulusçuluğa karşıyız, islam'da ulusçuluk yoktur, ümmet bilinci vardır, islam'a girdiğimizden günden itibaren ümmet bilinci ile hareket etmek, yani ayrılıkçı ulusçu düşünceleri eğilimleri kökünden silip atmak bizim inancımızın bir gereği olmuştur. Bence ulusçuluğa yönelik, islam'dan yüz çevirmek (mürtedlik) anlamına gelir, imanı kabul ettikten sonra küfre dönmek ne kötüdür oysa.

Turancılık düşüncesine yaslanan Türk ulusçuluğu, Yahudi dönmelerinin bir planıdır^ Yahudi dönmeler islam'ı içerden çökertmek için bu tür planları ortaya koymuşlardır.

Sözgelimi, Osmanlı Devleti'nde Maliye Bakanlığı makamına kadar yükselen Cavid Bey, Yahudi dönmelerinden biridir. Cavid Bey, Edirne ziyaretine gittiğinde Yahudiler tarafından sıcak bir ilgi ile karşılanmıştı ve bugünkü israil bayrağını temsil eden mavi ve beyaz renkli bir arabaya bindirilmişti. Cavid Bey, tıpkı balın içindeki zehir gibi hilafetin içine sokulmuştu.

Kürt sorunundan söz ederken bu konulan ayrıca demek istemiyorum. Ama şu gerçeği gözardı etmemek gerek: Hilafet ortadan kaldırıldıktan sonra yerine Kürtler ile sürekli çelişki halinde olan laik sistemler kuruldu.

Biz Arap ulusçuluğuna da karşıyız. Çünkü onlar, islam'ın mesajını kavramak bakımından diğer insanlardan daha avantajlıdır. Çünkü onlar, hem cahiliye sistemi, hem de islam sistemi içerisinde yaşamışlardır. En önemlisi de Kur'an onların diliyle indirilmiştir.

Cahili dönemlerinde Araplar, Allah'ın yarattığı en vahşi ve rezil insanlardı. Faizciliğin her türlü pisliğine bulaşmışlardı. Ticari anlaşmalarına sadık değillerdi, bu yüzden sık sık anlaşmaları bozarlardı. Sahtekarlık için akit yapmıyorlardı. Karmakarışık bir ticaret anlayışları vardı. Borçlu kişiyi sırf karısını ve kızını alabilmek için sıkıştırıp dururlardı. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömebilecek, hatta başkalarına satabilecek kadar korkunç bir sapkınlığın içinde bulunuyorlardı. Kur'an'ın haram kıldığı boğazlanmamış-kesilmemiş hayvanların etlerini yiyorlar ve kanlarını içiyorlardı. Bir ticaret kervanının geldiğini duyduklarında ya dilencilik yapmak, ya çalmak ya da fiyat indirmek için koşuşturup duruyorlardı. Tapmak için hamurdan veya helvadan yaptıkları putları acıttıklarında afiyetle yiyorlardı. Kısacası, sefih ve sefil bir yaşam sürüyorlardı.

islam, onları bu çirkin hayattan kurtarıp güzel bir hayata kavuşturdu, islam onlara adaletli davranmayı, iyiliklerde bulunmayı, hakkı söylemeyi, temizliğe özen göstermeyi öğretti, islam, onları her türlü kötülükten arındırmaya çağırdı. İslam onları aşağıların aşağından alıp yücelerin yücüne çıkardı. Onlar islam sayesinde diğer milletlere-topluluklara da örnek oldular, islam'ın öğrettiği siyaset sayesinde Araplar, öbür milletlere karşı üstünlük sağladılar. Farslar, Kiptiler ve Romalılar bu örneklige bakarak İslam'a girdiler. Arapların eliyle gerçekleşen bu fetihler şayet kılıç zoruyla olmuş olsaydı, bilahare islam'a giren bu

topluluklar İslam'dan çıkar mürted olurlardı. Elbette fetihlerin gerçekleşebilmesi için müslümanların silah ve mühimmat noktasında diğerlerinden üstün olmaları gerekirdi. Ama durum sadece silah üstünlüğünden ibaret değildi. İslam'a girmek, bir gönül işiydi. Bu yüzden kısa dönemde İslam yayıldıkça yayıldı. Araplar kısa bir dönem içerisinde nasıl bu kadar başarılı olabildiler acaba? Bunun çeşitli nedenleri var elbette. Sözgelimi, Araplar Mısır'a girdiklerinde güvenilirlikleriyle ve dürüstlükleriyle kendilerini kabul ettirdiler. Mısırlılar, Arap Müslümanları güvenilir ve dürüst buldular. Çünkü Müslüman Araplar ne yalan söylerlerdi, ne de emanete ihanet ederlerdi. Sahteciliği, yalanı, kem sözleri ve gaddarlığı bilmezlerdi. Fakir ve zengin arasında ayırım yapmazlardı. Hakimleri ağaç gölgesinde yatarı. Hakim ile mahkum arasında bir eşitlik bulunurdu. Onların yanında ne ruhbanlar bulunurdu, ne de hizmetçiler... Onların yanında bir tek insanları hidayete çağırın Allah'ın kelamı Kutsal Kitap vardı. Her okunuşunda yepyeni anlamların çıkartıldığı Kutsal Kitap... Mısırlı Kiptiler Arapların bu haline-davranışma bakarak "O halde biz niçin İslam'a girmeyelim?" diye kendilerine sordular. Ve sonuçta doğru bir tercihte bulundular. Kendilerini ins ve cin suretindeki şeytanların tasallutundan kurtararak Hakkın emrine verdiler. Batıldan Hakka yöneldiler.

Bilindiği gibi, İslam'ı kabul eden herkes bir tek çatı altında toplanır. Çünkü İslam, ümmetçilik ilkesine dayanır. Devletin-merkezi idarenin hiçbir müslüman birey üzerinde sınır, gümrük, pasaport vb. konularda hiçbir baskısı asla sözkonusu olamaz. Camilerde, okullarda, caddelerde, kısacası her yerde derisi ve rengi ne olursa olsun bütün müslümanlar birarada bulunurlar. Bütün müslümanlar her yerde rahatlıkla alış-verişlerini yapabilirler. Nitekim

geçmişte müslümanlar korkusuzca ticaretlerini yapabiliyorlardı. Bazı yerlerde ticaret krizi ortaya çıktığında öbür yerlerden gelen katkılarla bu krizin üstesinden gelirlerdi. Ticaret yapmak herkese serbestti. Mal devamlı el değışti-rirdi. Bütün müslüman bireyler, başka bireylerin hakimiyeti-sultası altında değil sadece Allah'ın hakimiyeti altında bir yaşam sürdürürlerdi.

İslam'ın bu ümmetçilik-cemaatçilik bilinci, hilafetin ortadan kaldırılmasından sonra sona erdi. Bu korkunç bir yıkımdı. Bu yıkımın sorumluları; İngiliz İstihbarat Servisi'nden Malemahun, Hogart, Surz gibi İngiliz ajanlarının uşaklığını yapan Mekke Şerifi Hüseyin bin Ali'dir.

Hilafetin ilgasından sonra Arap toprakları işgal altında kaldı. Dahası, Arap İslam topraklarının tam göbeğinde bir İsrail Devleti kurdurtuldu. Bütün bu ihanetleri Mekke Şerifi Hüseyin bin Ali kendisi ve çocukları için vaadedilen Krallık karşılığında yaptı. Ama ne oldu? Ali, "delirdi" gerekçesiyle Kıbrıs'a sürüldü. Haçlı ordularının başkomutanı ise Kudüs'e muzaffer bir kumandan edasıyla girerek şunları söyledi: "Bugün Haçlı savaşları sona erdi." Suriye'de Selahaddin Eyyübi'nin kabri başında ise kibirle şöyle haykırdı: "İşte şimdi senin yanbaşıdayım ey Selahaddin!" Laik-hoşgörülü olduğunu iddia eden Batı dünyasının gerçekte kindar haçlı zihniyetine sahip olduğu apaçık anlaşıldı.

Acı bir gerçektir: Arap ulusçuluğu işte bu haçlı zihniyetinin potasında erimişti. Beyrut'ta Amerikan Üniversitesinin misyonerlik fakültesinden mezun olan Suriye'li Hristiyanlar, Suriye'de Arap ulusçuluğunun fikir babalığını ve öncülüğünü yaptılar. Bilindiği gibi, Beyrut'taki bu Amerikan Üniversitesi Mısır'daki El-Ezher'in rolünü oynamak için kurulmuştu. Beyrut'taki üniversiteden mezun olanlar

bir sabah Beyrut duvarlarına yasadışı bir bildiri astılar. Arap ulusçu akımını dışardan aldıkları desteklerle başlatmış oldular.

O sıralar Beyrut'taki oryantalistler, Arap dilinde siyasi bir sorun oluşturdular. Müslüman kimliklerinden çok Arap kimliklerine vurguda bulunarak şöyle dediler: "Bizler Arabız. Türklerden daha çok Kur'an dilinden anlarız ve Türklerden daha fazla İslam'ı biliriz."

Onlar kurnazca bir yol seçmişlerdi. Arap dilini bahane ederek bütün eleştirilerini Türklere karşı yönelttiler ki hilafeti ortadan kaldırma operasyonunda başarılı olabilsinler. Sonraları bir adım daha atarak, hilafetin Araplar arasında tesis edilmesi gerektiğini savundular. Bir başka deyişle, Arap hilafeti kurmaya yöneldiler. Arapçılık zihniyetini ileri sürüp bunu oltanın ucundaki bir yem gibi Arapların önüne sundular. Oysa Arap hilafetinin gerçekleşmesi mümkün değildi. Çünkü onu haçlılar istiyorlardı. Onlar dilin dinden ayrı olduğunu söylüyorlardı ısrarla. Sürgündeki Arap şairlerine bu yüzden arka çıktılar. Arap şairlerinin kendi tarihlerini araştırarak bu iddiaya meşruluk kazandırma çabalarına da yardımcı oldular. Dili dinden ayrı tutmakla rövanşı kazandılar sonuçta. Daha sonra da din ile dili, din ile devleti karşı karşıya getirmeyi başardılar. "Din gericiliktir", dediler ve eklediler: "Çağdaş hayatın ihtiyaçlarına din cevap veremez, çağdaş problemlerin çözümünü din sağlayamaz. Ayrıca din, din adamlarına diktatör gibi davranma hakkını tanıyor. Vs." Böylelikle dini muhasara altına aldılar ve dünya işlerinden uzaklaştırdılar.

Oysa siyaset, İslam dininde çok önemli bir yere sahiptir. Oryantalistler gerçekte bunu çok iyi biliyorlardı. Onlar istiyorlardı ki, Müslüman kişi İslam siyasetine hiç bulaş-

masın, sadece namaz kılıp oruç tutsun ve diğer ibadetlerle meşgul olsun. Onlara göre, "Kur'an kağıt üzerindeki harflerden müteşekkildir. Cuma namazı ise, mevcut yöneticiye dua etmek eyleminden ibarettir. Yöneticilere tabi olma ve onların siyasi otoritesine itaat etme, aynı zamanda Allah'a da boyun eğme anlamına gelir." Haçlıların en büyük amacı; siyaseti İslam'dan, İslam'ı da siyasetten ayırıp Müslümanları köleleştirmektir. Bunu da maalesef gerçekleştirdiler. 1909 yılının başlarında Şam'da basın-yayın ve tercüme faaliyetlerini Hristiyanlar ellerine geçirdikten sonra bu amaçlarını gerçekleştirdiler. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiliz istihbarat teşkilatı, basın-yayınla ilgili bir kurum oluşturdu. Bu kurum aracılığıyla günlük gazeteler, haftalık ve aylık dergiler çıkarmaya başladılar. Cemal Abdunnasır, Beyrut'taki büyük gazeteleri satın alıp Arap ulusçuluğunun propagandasına soyunduğunda, haçlı misyonerlerinin tuzağına düştü. Arap ulusçuluğu Hüseyin bin Ali ile başladı ve sonuçta bu akım hilafetin yıkılmasına yol açtı. Abdunnasır ile devam eden Arap ulusçuluğu sayesinde ise Kudüs elden çıktı.

Arap Birliği'nin kuruluşundan bu yana yarım asır geçti. Peki bu teşkilat Araplara ne kazandırdı? Arap Birliği, Birleşmiş Milletler'den, İsrail'den ve Çin Cumhuriyeti'nden daha eski bir kuruluş olmasına rağmen onlar kadar fonksiyonel olamamış ve uluslararası diğer kuruluşlardan daima geri kalmıştır. Yemen, Sudan, Lübnan ve Fas gibi üye ülkelerde savaş çıkmasına bile bu teşkilat sebep oldu. Kısacası, Arap Birliği'nin bütün projeleri hep başarısızlıkla sonuçlandı. Arap Hava Yolları Şirketleri, Arap Ortak Pazarı ve Arap Demiryolu vs. gibi projelerin hiçbirisi gerçekleşmedi. Bu konularla ilgili olarak yapılan zirve toplantılarının hepsi boşa gitti. Aslında Arap Birliği üyeleri,

halklarının çıkarlarını gözetmek gibi bir niyete sahip değildiler. Onlar kafalarını dinlemek veya hoşça vakit geçirmek için ya bir kahvehanede, ya da bir kulüpte toplanıyorlardı

Bence Arap Birliği bir oyalanma merkezinden öte bir anlam ifade etmemektedir. Arap Birliği'nden ittifakla çıkan kararların hiçbirini İsrail kaale bile almamıştı. Hatta bu kararlarla alay bile etmişti. Bu birlik son tahlilde İsrail'in genişlemesine-yayılmasına katkı sunmaktan öte bir iş yapmamıştır. Bunun için açıkyüreklilikle şunu vurgulamak istiyorum ki, Arap ulusçuluğu, bir tür Hristiyanlıktır. Arap ulusalcılığı, bir parça daha Hristiyan hakimiyetinin artmasına neden olmuştur. Tabii bir de İsrail'in sınırlarını habire genişletmesine katkı sunmuştur.

KÜRTLERİN EZİYET ÇEKMESİNDE HAÇLILARIN ROLÜ

Biz Arap ulusçuluğunu diğer ulusçuluklardan daha fazla kınmıyoruz. Çünkü risalet Arap kavmi içinde doğdu. Bu yüzden onlara düşen İslam potası içinde erimekti. Arapların diğer kavimlere-uluslara mensup müslümanlardan daha fazla İslam'a sarılmaları gerekirdi. Çünkü İslam, onları bir hiç iken varlığa çıkardı, onları yüceltti. Onları cahiliyenin karanlığından kurtarıp vahyin aydınlığına kavuşturdu.

Elimizi şöyle bir vicdanımıza koyup düşündüğümüzde rahatlıkla şu sonuca ulaşabiliriz: Arap ulusçuluğu, bir tür Hristiyanlıktır. Çünkü Arap ulusalcıları, Hilafetin yıkılmasına zemin hazırladılar. Bunu haçlılarla işbirliği yaparak gerçekleştirdiler. Vatan duygusunu ve ırk kardeşliğini İslam'ın kardeşlik anlayışının üstünde tuttular. Oysa biz biliyoruz ki, İslam kardeşliği, her türlü kardeşlik anlayışından daha üstündür. İşte Arap ulusçuları da Türk ulusçuları da İslam'a bu zararı verdiler.

Hilafetin yıkılmasından sonra laik yönetimler kuruldu. Her laik yönetim, Kürtlere daha bir baskı uyguladı. Bu son derece dikkat çekici yeni bir durumdu.

Ortadoğu'daki diktatörler, tahtlarını-iktidarlarını İslamcılara kaptıracakları korkusuyla yaşıyorlar. Bu yüzden

tahtlarına-koltuklarına daha bir sımsıkı yapışıyorlar, iktidarlarını kaybetmemek için de akla gelebilecek her türlü zulmü ve işkenceyi uygulamaktan kaçınmıyorlar. Bu diktatörlerin zulmünün, Fravun'un kendi iktidarına son vereceği haber verilen bir erkek çocuğun dünyaya gelmemesini sağlamak adına her doğan erkek çocuğu katletmeye girişmesinden hiçbir farkı yoktur. Çünkü bu despotlar ve onların dostları, "Ey Muhammedi Allah'ın yardımını ve zafer gününü gelip insanların Allah'ın dinine bölük bölük girdiğini görünce Rabbini hamd ile öv. O'ndan bağışlanma dile!" (Nasr Suresi) müjdesi doğrultusunda insanların kitleler halinde İslam'a gireceklerini ve müslümanların da kaçınılmaz bir biçimde muktedir olacaklarını gördükleri için inanlanlara işkence yolunu seçiyorlar.

Ortadoğu'daki bütün despot-diktatör liderler, hiç kuşkusuz Batının gücüyle ayakta duruyorlar. Onlar bütün hesaplarını Batının bu gücü üzerine yapıyorlar. Onlar, günün birinde kader gereği çok önemli ve köklü bir değişimin işe karışacağına inanmıyorlar. Onlar açıkçası, Allah'ın kainatın yegane sahibi olduğunu ve şayet dilerse her türlü şeyi yapmaya muktedir olduğunu unutuyorlar. ABD, İran'daki rehinelere kurtarmak için operasyona giriştiğinde Tahran'ı vurmak amacıyla havalanan uçakların nasıl bir kasırgaya tutulduğunu onlar kendi gözleriyle görmediler mi? Bir anda çıkan dehşetengiz bir kasırga, gelişmiş ABD uçaklarını yerle bir etmedi mi? Lübnan'da bir kızın patlayıcı yüklü bir araçla ABD askeri karargahına girerek koskoca ABD'nin Beyrut'tan yenilmiş-aşağılanmış bir halde çekip gitmesine vesile olduğunu kendi gözleriyle görmediler mi? Lübnan'daki bu çarpıcı olay gösterdi ki, müslümanlar asla ölümden korkmazlar ve gerektiğinde kendilerini ölümün kucağına rahatlıkla atarlar.

Batılılar Saddam Hüseyin'e özellikle askeri alanlarda çokça yardım ettiler. Irak'ta kimyasal silahlar üreten fabrikaların yapımı konusunda Saddam'a destek verdiler. Silahlanma konusunda Saddam'ı olabildiğince desteklediler ve adeta Irak'ı askeri bir cephaneliğe dönüştürdüler. Sonunda Irak'ı İran'ın üzerine saldırttılar. Bu saldırıda bütün bir Batılı devletler Saddam'ın arkasında saf tuttular. Sonunda Körfez Savaşı'nda gene Irak'ı baş aktör olarak sahneye soktular ve Irak'a diz çöktürdüler.

Özcesi şunu demek istiyoruz: insanoğlunun iradesinin üzerinde bir de Allah'ın iradesi vardır. Akli olanlar bilirler ki, Allah'ın iradesi bütün bir kainatı kuşatmış bulunmaktır ve Allah herşeyi yapmaya muktedirdir.

Uzak ve yakın târih bunun sayısız misalleriyle doludur. Tabii anlayanlar için!..

KÜRTLERİN VEYA İSLAMIN GELECEĞİ

Kürtlerin de diğer uluslar gibi kendi ulus-devletlerini kurabilmeleri ancak şu iki yolla mümkün olabilir:

1- Bütün müslüman toplulukları-kavimleri kapsayacak bir İslami Hükümetin kurulması. Bir başka deyişle, hilafet sisteminin yeniden ihya olması.

2- Kürtlerin hilafet sistemini kendi çabalarıyla yeniden kurup diğer müslüman topluluklara kabul ettirmesi.

Daha önce de belirttiğim gibi, Kürtler, İslam mızrağının başıdır. Kürtler, İslam'a sadakatle bağlanmış bir topluluktur. Onlar asla İslam'a ihanet etmemişlerdir. İslam'a ihanet ederek Batı'nın uşaklığına soyunan Mekke Şerifi Hüseyin bin Ali veya Abdullah bin Hüseyin gibiler, siyonist Yahudilerle barış masasına oturan Enver Sedat gibi millete ihanet eden hain liderler asla Kürtlerin içinden çıkmamışlardır. Bahailik veya Babilik gibi İslam dışı sapık hareketler de Kürtler arasında asla barınmamışlardır. Dahası ve en önemlisi, Amerika, Rusya ve İsrail gizli haber alma teşkilatlarının profesyonel ajanları bile Kürtleri masaya oturtmaya güç yetirememişlerdir.

Yaklaşık 14 asırdan beridir Kürtler, tavizsiz bir şekilde İslam davasına hizmet etmişlerdir. Bu yolda eşine az rastlanır fedakarlıklarda bulunmuşlardır. İslami inançlarına,

kültürlerine ve geleneklerine hiçbir leke sürmeden yaşamışlardır ve bu yolda diğer kavimlere de örneklik teşkil etmişlerdir.

Fransız ve İngiliz sömürgecileri Kürtlerin bu karakteristik vasıflarını özellikle ikinci Dünya Savaşı'nı kazandıktan sonra çok iyi kavramışlardır. Bu sömürgeci güçler çok iyi anlamışlardı ki, Kürtleri karşılıklarına alarak yenmek mümkün değildir. Bu yüzden onların içine sızarak onları parçalama taktiğine başvurdular. Çünkü sömürgeci güçler, Avrupa emperyalizmine karşı kahramanca savaşan Kürt milletinin hayat damarlarını kesmeden onları yenemeyeceklerini çok iyi biliyorlardı.

Araplar bırakınız haçlılarla savaşmayı onlarla birlikte alup müslümanları arkadan hançerledikleri zaman Kürtler Düyük bir cesaretle haçlılarla savaşa devam etmişlerdi. Kürtler tarihin hiçbir döneminde müslüman din kardeşlerine ihanet etmemişlerdir. Her zaman onların safında onlarla beraber küffara kılıç sallamışlardır. Nitekim haçlıların İslam topraklarından sökülüp atılmasında Kürtlerin çok önemli rolleri olmuştur. Batılı emperyalistler-sömürgeciler bu gerçekliği çok iyi biliyorlardı işte. Bu yüzden Batılı emperyalistler içerdeki işbirlikçi yöneticilerle anlaşıp Kürtleri bir bütün olmaktan çıkartma yoluna gitmişlerdi. Kürtleri anlaşma neticesinde beş ayrı parçaya bölmüşlerdi. Kürtlerin bir bütün olarak tek bir coğrafyada değil ayrı ayrı parçalar halinde beş ayrı coğrafyada yaşamalarını sağlamışlardı.

Ortadoğu'da yeni kurulan ulus-devletlerin yöneticileri de Kürtlerin bu karakteristik özellikleri konusunda bilgi sahibiydiler. Kürtlerin savaşçı bir millet olduklarını herkesten önce ve herkesten çok onlar biliyorlardı. Çünkü onlar Kürtleri tanıyorlardı. Bu yüzden Kürtleri gerektiğinde

kimyasal silahlarla imha yoluna gitmekten kaçınmadılar.

Ortadoğu ölçeğinde yeniden boy gösteren Kürt sorununun İslami uyanış-diriliş sürecine denk düşmesi son derece doğaldır. Çünkü bu ikisi arasında sıkı bir bağ vardır. Bu bağ, çocuğunu kaybeden bir anne ile çocuğu arasındaki bağ gibidir.

Onca olup-bitenler gösterdi ki, Kürt sorunu, aslında çok çetin-zor bir sorundur. İslam'ın dışındaki sistemlerle bu sorunun çözülemeyeceği de geçen acı tecrübelerle anlaşılabilir. Evet, Kürt sorununu, mevcut sistemler çözmekten acizdirler.

Meseleye vatanseverlik açısından baktığımızda çözümün ilgili ülkeler açısından ne kadar zor olduğu kendiliğinden anlaşılır. Sözgelimi, İran'daki Kürtlerin İran'dan, Irak'taki Kürtlerin de Irak'tan ayrılmaları demek, her iki devletin de bir kısım topraklarını, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle birlikte kaybetmesi demektir. Bu da sonuçta her iki devletin yıkımına sebep olacak bir faktördür. Çünkü her iki devletin sınırları içinde yaşayan diğer kavimlerin de ayrılma isteğinde bulunmaları, sonuçta bu devletlerin yok olup gitmesine zemin hazırlar.

Ama bir de şöyle bir gerçeklik var karşımızda: Kürtleri mevcut halleriyle başbaşa bırakmak, yani onların ayrılmalarına karşı çıkmak, aynı zamanda onları zulmün kucagında bırakmak demektir. Onların haklarının ellerinden alınmış olması olayını kabullenmek demektir. Çünkü Arapların ortak bir vatanı olmasına rağmen Kürtlerin böyle bir ortak vatanları söz konusu değildir. Her kavmin-ulusun bir bayrağı, sınırı ve milli marşı olmasına rağmen Kürtler bütün bunlardan da yoksundurlar. Aslına bakılırsa, bu sorunun kökeninde ulusçuluk-ırkçılık fikri yatmaktadır.

İran ve Irak devletinin Kürtlere yaptığı neye benzer biliyor musunuz? Şuna benzer: Hiç çocuğu olmayan kısır bir kadına günün birinde birileri büyütmesi için bir çocuk verir. Kadın çocuğu kendi öz çocuğuymuş gibi özenle büyütür ve yetiştirir. Ondan hiçbir şeyini esirgemez. Ona göz nuruna baktığı gibi bakar. Sonuçta, çocuğu büyütür. Ama günün birinde o birileri tekrar karşısına dikilerek binbir çileyle büyüttüğü o çocuğu kadından zorla geri alır. Çünkü o kadının çocuğun öz annesi olmadığı söylenir.

Kürtlerin yaşadığı coğrafyalarda egemen olan devletler onların kültürel özelliklerini değiştirmeye çalıştılar. Hatta Kürtlerin etnik bir topluluk olarak varlıklarını bile inkara yeltendiler. Onlara anadillerinde konuşmayı ve yazmayı yasakladılar. Kürtleri egemen ulus potası içerisinde asimile etmeye kalkıştılar. Kürtler bu trajediye çok sıklıkla tanık oldular.

İrak rejimi Kürtleri asimile etmek için mecburi iskan politikasına ağırlık verdi. Kürtleri buldukları bölgelerden zorla kopartarak başka bölgelere sürdü. Kürtleri kendi köklerinden kopartarak başka bir şeye benzetme -Araplaştırma- politikasına ağırlık verdi.

İran İslam Cumhuriyeti, bölgedeki diğer devletlere nazaran Kürtlere biraz daha şefkatle eğildi. Bu politika, İslam kardeşliğinin bir gereği idi. Ama buna rağmen aradaki güvensizlik silinemedi. İran, Kürtler arasında ayrılıkçı-bölücü bir hareketin ete-kemiğe bürünmesinden korkmaya devam etti. Kürtler de kendilerine karşı ırkçı-ayırıcı bir politikanın sürüp gitmekte olduğunu hissetti. Fars kökenli olanların İran'da belirleyici olmaya devam ettiklerini, siyasetten tutunuz da diğer alanlara varıncaya değin bu insanların daha bir söz sahibi olduklarını Kürtler çok iyi bili-

yorlar. Kendilerinin bu tür alanlarda yeterince söz sahibi olamadıklarını ve ülke yönetiminde yeterince temsil edilmediklerini çok iyi biliyorlar. İran rejimi ise son tablilde Kürtler arasında belirecek bir ayrılıkçı-bölücü hareketten ötürü hayli zorlanacağını ve bu süreçten zararlı çıkacağını çok iyi biliyor.

İran artık eski İran değildir. Laikçi bir İran'dan İslami bir İran'a geçiş süreci yaşanmaktadır. Bu yüzden İran'daki İslam Devleti gerçekte bütün müslümanların ortak devleti olmak zorundadır. İran, henüz bütün dünya müslümanlarının hakkını-hukukunu müdafaa edebilecek bir konumda bulunmamaktadır.

Kürt sorununun çözümü nasıl olacak peki? Bir çok seçenek sözkonusudur bu konuda. Ya, ilgili devletlerin (İran, Irak, Suriye, Türkiye ve Rusya) gayretleriyle bu sorun çözüme kavuşturulacaktır. Ya da bütün kavimleri-ulusları aynı eşit haklar temelinde bir tek çatı altında toplayacak bir İslam Devleti'nin kurulmasıyla mümkün olabilecektir. Ve/ya da Kürtlerin bir bilinç ayaklanmasıyla hilafeti bizzat ihya ederek öbür kavimleri-ulusları bir tek çatı altında toplamalarıyla mümkün olabilecektir.

Bütün bu seçeneklerin veya varsa başka seçeneklerin açıklıkla tartışılmasında yarar vardır. Bizzat Kürtlerin ve Kürt sorununda taraf olan ilgili ülke yetkililerinin biraraya gelerek bu sorunu teorik bir düzeyde tartışmaya açmaları ve birlikte bir çözüm bulmaları, kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Kürt sorununun çözümü için elbette başka seçenekler de ortaya çıkacaktır. Sözgelimi, ilgili ülkelere birinde Kürtlere haklarını geri iade edecek güçlü ve cesur bir liderin çıkmasıyla da pekala sorun çözülebilir.

Bizce sorunun çözümü İslami bir devletle mümkün olabilir. Kürtler zaten müslüman bir kavimdirler ve İslam mızrağının başdırlar. Ancak kurulacak İslami bir devletin bütün kavimleri eşit tutması gerekmektedir. Diğer kavimleri Kürtlerden üstün tutmaması gerekmektedir. Böylece Kürtlerin ayrılık gibi başkaca taleplerde bulunması kendiliğinden ortadan kalkmış olur. Evet, tekrarlıyorum, bizce sorunun çözümü, bütün kavimleri eşit haklar temelinde birarada tutacak olan bir İslam devletinin kurulmasıyla mümkündür.

LAİKLİK AÇISINDAN KÜRT SORUNU

Burada müslüman kişi ile laik kişi arasındaki ilişkilerden söz etmek istiyorum. Bu iki kişi arasında bütünüyle bir farklılık pekala göze çarpmayabilir. Sözelimi, müslüman kişi, temiz ve şık bir elbise giyer, uçağa biner ve teknolojiden yararlanır. Laik kişi ise müslüman gibi namaz ve orucun felsefesini-hikmetini çok iyi bilirse bile namazını kılar ve orucunu tutar. İkisinin arasındaki fark veya karşıtlık, köktencilik ile çağdaşlık arasındaki fark veya karşıtlık gibidir.

Müslüman, sadece ahireti veya dünyayı kazanmak için çalışmaz, her ikisini birden kazanmak için çalışır. Ama laik kişi, daha çok dünya ve dünyanın içindekilerine kavuşmak için çalışır. Müslüman kişi için dünya bir amaç değildir, ahiret yurdunu kazanmak için bir araçtır sadece. Laik kişinin dünyaya bakışı ise tamamen farklıdır. Müslüman kişinin ufkü, bu dünyanın ötesine taşıyacak kadar geniştir. Bu yüzden dünyada hep ihtiyatlı-temkinli davranır. Laik kişi ise öleceğini bile bile bir atın sırtında felakete doğru son sürat yol alır. Laik kişi, semavi-ilahi dinler gelmeden önceki insanların düşüncesiyle hareket eder. Oysa müslüman kişi, bütünüyle semavi-ilahi dinin buyrukları doğrultusunda hareket eder.

Bu kısa açıklamadan sonra şimdi Kürt sorununa laiklerin gözüyle bir bakalım isterseniz.

Onlara göre, Kürt sorunu, Arap ülkelerindeki azınlık sorunlarından birini oluşturur sadece. Arap ülkelerindeki diğer sorunlar kısaca şunlardan ibarettir: Sudan'da Güney Sudan sorunu, Mısır'da Kıpti sorunu, Lübnan'da Maruni sorunu vs...

Almanya bir zamanlar Alman Ari ırkının giderek tükendini iddia etmekle nasıl ki Yahudilerin midesini bulandırmışsa, Kürt sorunu da aynen böyle Arapların midesini bulandırıyor. Bu sorunlar, Arap tarih sürecini kesintiye uğratan nakis halkalardır. Arap ulusçuluğunun Kürt sorununa karşı kayıtsız kalması, ulusçu-ırkçı anlayıştan öte bir şey değildir. İslam'dan yoksun Arap ulusçuluğunun bu tür sorunları çözebilmesi asla mümkün değildir. Sözelimi, Mısır'da İslam'a girdikten sonra Kıptilerin bütün sorunları çözümlendi. Ama bugün Kıptilerin İslam'a girmeye yanaşmadıklarını görüyoruz. Ya da bu konuda müslümanların gerekli tebliğ çalışmalarına ağırlık vermediklerine şahit oluyoruz. Bu yüzden Mısır'ın İslam'ı kabullenmesinden 15 asır sonra bir bölücülük sorunuyla yüzyüze geldiğini üzümlere izliyoruz.

Cezayir'deki Berberi sorunu da tıpkı Kürt sorunu gibi İslami anlayışın ve düşünüşün, müslüman ülkeler tarafından çiğnenmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. Ama Kürt sorunu Berberi sorunundan daha kapsamlı ve trajik bir sorundur.

Kürt sorununu oluşturan unsurlar şunlardır:

1- Irak devleti, tarih boyunca Osmanlı ve İran (Safevi) devleti arasında yapılan savaşların alanı olmuştur. Irak, bazen Safevilerin, bazen de Osmanlıların saldırısına uğru-

yordu. Her iki devlet de bu savaşlarında Kürtleri yanlarına çekmeye özel bir önem veriyorlardı. Her iki devletin de politikaları bu yüzden Kürtler üzerinde odaklanıyordu. Her iki devlet de Kürtlere zorla boyun eğdirip onları yanlarına çekmeye çalışıyorlardı.

2- Osmanlı ve Safevi hükümeti tarafından bir top mî sali kullanılan mazlum Kürtler, aslında derin ve köklü bir geçmişe sahiptirler. Kürtlerin kökleri, Kur'an'da da belirtilmiş gibi, Hz. Nuh'un gemisinin üzerine oturduğu Cudi'ye kadar dayanıyor. Kürtlerin konuştuğu dil olan Kürtçe, Hint-Avrupa dil ailesine mensuptur.

3- Kürtlerin yerleşik olduğu yerler, genellikle dağlık kesimlerdir. Kürtlerin yaşadığı Türkiye, Irak ve İran gibi bölgelerin coğrafyası, yapısı gereği dağlarla çevrilidir.

Kürtlerin en karakteristik vasfı, cesaret ve yiğitliktir. Kürtler düşmanlarına karşı korkusuzca savaşır ve asla savaşlarda geri adım atmazlar.

4- Kürtlerin zulüm görmesinde, Selahaddin Eyyubi'nin de payı vardır. Bilindiği gibi, Selahaddin Eyyubi, haçlı akınlarına karşı daha çok Kürtlerin ve Türk asıllı olanların yardımıyla zafere ulaştı. Ancak Selahaddin Eyyubi, anayurdu olan Kürdistan'ı bırakarak Mısır'a gitti ve orada kendisine bir kale, bir saray inşa ederek orada yaşamaya başladı. Doğup büyüdüğü yer olan Kürdistan'ı bir İslam kalesi haline getirmeye muktedir olduğu halde bunu yapmadı. Oysa Selahaddin, haçlıları 12.000 Kürt askeri sayesinde yendi. Kürtler sayıca az olmalarına rağmen o karakteristik özellikleri sebebiyle Avrupalıları hezimete uğrattılar. Haçlıları kovan Kürtler, Selahaddin'in Mısır'a yerleşmesinden sonra Avrupalılaşmaya başladılar. Saddam Hüseyin ise Kürtleri zorla Araplaştırmaya çalıştı. Hem de

vahşi yöntemlerle ve soykırım derecesine varan zulümlerle böyle bir operasyona yöneldi ve bunda da bir ölçüde başarılı oldu.

5- Osmanlı ve İran devletinde çok önemli makamlara gelen Kürt elitleri-seçkinleri, kendi sorunlarıyla ilgilenmediler. Dahası, kendi sorunlarının çözümünü Araplara bıraktılar. Sözgelimi, tam 22 yıl boyunca Farslıların-İranlıların mali müşavirliğini yapan ünlü Kerim Han aslen Kürttür. Irak'ta bir dönem başbakanlık ve başkomutanlık görevlerinde bulunan Bekir Sıdkı, Kürt kökenlidir. Demek istediğimiz, Kürt asıllı olan seçkinlerin tamamına yakını hiçbir zaman kendi sorunlarını önemsemediler.

6- Osmanlı Devleti, Kürtlerin varlığını Kanuni Sultan Süleyman döneminden itibaren tanımıştır. Kürtlerin kendi yaşadıkları bölgelerde bir Kürt liderin etrafında kendi iç bağını koruyarak varlık göstermelerini kabul etmiştir. Osmanlı devletinin hiçbir surette Kürtlerin içişlerine ve yönetimlerine karışmayacakları Kürt beyleri-hükümdarları ile yapılan bir anlaşma sonucunda karar altına alınmıştır. Batılılaşma dönemine kadar bu anlaşma geçerli olmuştur. Bu dönemde valilerin merkezden atanmasıyla ve atanana valilerin haksızlık ve zulüm eylemlerine yönelmesiyle sıkıntılar başgöstermiştir. Osmanlı devletine bağlı olan vilayetlerin valileri, özellikle de Irak'ın Bağdat valileri Kürtleri birbirine kırdırma ve onlar üzerinde baskı oluşturma politikası gütmüşlerdir. Kürtlerin bugün bile birbirine düşmanlık etmelerinde ve birbiriyle boğuşmalarında, o gün temelleri atılan politikaların-planların çok büyük bir rolü vardır. O gün temelleri atılan planlar, bugün de uygulanmaktadır.

7- Bilindiği gibi, Baban aşireti oldukça geniş ve nüfuzlu bir Kürt aşiretidir, öyle ki, bu aşiret kendini gücü saye-

sinde Bağdat ve İran kirmanşahlanna bile kabul ettirmiştir. Bağdat hükümeti Baban aşiretinin elinde bulunan yönetimi almak için Kürtler arasında fitne tohumlan ekme yolunu seçmiştir. Nitekim Kürtlerden çeşitli gruplar-aşiretler yönetimi ele geçirmek için birbirlerine karşı saldırılar düzenlemekten geri kalmamışlardır.

8- Araplarla Kürtlerin yeniden düşman olmaları, aslın da Osmanlı siyasetinin bir sonucudur. Bilindiği gibi, Osmanlı, Araplara karşı her zaman Kürtlere arka çıkıyordu. Bu politika haliyle geçmişten gelen Arap-Kürt düşmanlığının yeniden canlanmasına neden oluyordu. Osmanlı Devleti, Kürtleri çok sevdiği için değil, savaşçı kişilikleriyle temayüz eden Kürtleri Araplara karşı bir denge unsuru olarak kullanmak istediği için böyle bir politika izliyordu. Nitekim Osmanlı Devleti, bu samimi ve mazlum Kürtleri, Arapların Hazar kabilesi lideri Hamd El-Hamuda ve Süleyman Şah'a karşı kullandı. Basra ve Süleymaniye'ye Kürt valiler atandı.

9- Osmanlı devleti kendisi ile İran devleti arasında bir sınır koydu. Kürtleri de yaz aylarını Irak'ta, kış aylarını da İran'da geçiren bir millet olarak kabul etti. Zenap-Derme, Sekeri'de 1639-1746-1847 tarihlerinde yapılan anlaşmalar da araya hiçbir sınır koymaksızın Kürtleri kendi haline bıraktı.

10- Kürtlerle Irak'lı Hristiyan Kasatırlar arasında şiddetli çatışmalar çıktığında, Kasatırlar 1842'de Avrupa devletlerinden yardım talebinde bulundular. Bunun üzerine Avrupa devletleriyle Ruslar, İngiltere'nin yanında yer alarak Osmanlıya karşı ortak bir cephe oluşturdular.

11- Kürtlere en büyük darbeyi indiren anlaşma, yakın tarihlerde İran Şahı ile o dönemde Irak Başbakan Yardım-

cısı olarak görev yapan Saddam Hüseyin arasında 1975'te Cezayir'de yapılan anlaşmadır. Barzani'nin önderliğinde Irak yönetimine karşı ayaklanan Kürtlere arka çıkan İran yönetiminin, Irak tarafından kendisine sunulan birtakım toprak tavizleri karşılığında Kürtlerden desteğini çekmesi üzerine Kürtler adeta bir soykırımla yüzyüze gelmişlerdi. Saddam Hüseyin Irak'ta tek adam olduktan sonra İran'la yaptığı bu anlaşmayı tek taraflı bozdu. Bunun üzerine İran-İrak savaşı başladı. Ancak 1990 yılında tekrar aynı anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldı. Bu anlaşma, Kürdistan bölgesindeki Kürtlere İran tarafından yardım yapılmasını içeren 2. Drhurun anlaşmasına benzer bir anlaşmadır.

Laiklik Bakış açısıyla Kürt Sorununun Çözümü:

1- İran'ın bir parçası olmak koşuluyla Kürdistan'ın kurulması. İran'daki Kürdistan'ın öteki parçalardaki Kürtlerin de hakkını-hukukunu savunması.

2- Kürt aşiret reislerinin aralarındaki kavgaya ve çatışmaya son vererek bir birliktelik oluşturmaları. Kürtlerin bir tek çatı altında toplanmaları.

3- Türkiye, Suriye ve Irak devletinin kendi aralarında uyumlu bir Kürt politikası izlemeleri. Bu üç devlet arasında da uyumlu bir Kürt politikasının belirlenmemesi halinde Kürtler her üç devletin oyuncağı haline geleceklerdir.

Şimdi soruyoruz: İslami çözüm mü, yoksa laikçi çözüm mü daha akılcı ve kalıcı bir çözümdür? Hangi çözüm, mantıksal olarak olaya yaklaştığımızda daha kolaycı bir çözümdür?

Daha önce de belirttiğimiz gibi, İslami çözüm, en akılcı ve kalıcı çözümdür.

İRAK'TA KÜRT AYAKLANMASI

Osmanlı devletine boyun eğen Irak'ta ne Kürt ayaklanması, ne de Kürt sorunu diye bir sorun vardı. Ne zaman ki Irak devleti Kürtlerden daha zayıf bir konuma düştü, işte o zaman Kürtler ayaklandılar. Buradaki zayıflıktan kastım, askeri bir zayıflık değildir. Bundan daha önemli olan bir zayıflıktan söz ediyoruz. O da, Irak devleti'nin bireysel, toplumsal ve kültürel bakımdan toplumun ihtiyaçlarını karşılayamaz bir konuma düşmesidir. Sorunun esası, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Irak'ın Osmanlı devleti gibi güçlü bir devletin yönetiminden çıkıp bağımsızlığına kavuşması olayıdır, işte Irak'ın zayıf düşmesinin temelinde bu olgu yatmaktadır.

Bu süreçle birlikte Bağdat Hükümeti'nin giderek güç kaybetmesi ve zayıflığını örtbas etmek için Arap ulusçuluğundan dem vurması, Kürtlerin nefretini ve öfkelerini arttırıyordu. Artık Bağdat yönetimi gerçekte bir hasta adam gibiydi ve hastalığını örtmek için de Arap ulusçuluğu kisvesine bürünüyordu. Bu da Irak'ta yaşayan Kürtler ve Şiiilerle Sünnilerin aralarının açılmasına neden oldu. Bunları barıştıracak hiç kimse de ortada yoktu. Sünni Kürtler, Şiiilerle birleşmeyi reddediyorlardı. Bütün bir dünyanın Kürt sorununa ilgisiz kalması, Kürtlere çok büyük bir acı veriyordu.

Kürtler, aslında Arap ulusçuluğuna, İslami mezhepçilik bağnazlığına ve dünya devletlerinin Kürt sorununa ilgisizliğine karşı ayaklanıyorlardı.

Hiç kuşkusuz dünya devletlerinin Kürt sorununa ilgisiz kalması, üzücü bir durumdur.

Bilindiği gibi, Kürt ayaklanmasının efsanevi önderi Molla Mustafa Barzani, başarılı olamayınca önce Rusya'ya, ardından İran'a, en sonunda da Amerika'ya gidip orada yaşamını yitirdi. Gerçekte Barzani ne Rusya'dan, ne İran'dan ve ne de Amerika'dan destek gördü. Kürt hareketinin adı geçen ülkelerden destek yerine köstek gördüğü rahatlıkla söylenebilir.

O ZAMAN BAŞKA BİR SEBEP DAHA VAR

Genelde Kürt sorunu, özelde de Irak'taki Kürt ayaklanması, Kürtlerden kaynaklanan bir sorun değildir. Bu sorun, Kürtleri kuşatan üç ülkeden kaynaklanmaktadır. Şayet bu ülkeler Kürtlerin güvenliğini, rahatlığını ve refahını sağlamış olsalardı, elbette Kürtler kendi özel haklarını bir tarafa bırakıp bu ülkelerin nimetlerinden yararlanmaya bakacaklardı. Ama bu böyle olmadı. Bir tek İran'ın zaman içerisinde kendi Kürtlerine bütün bu nimetleri sağlayabileceğine dair bir kanaate sahibim. Bu kanaatimde yanılıyorum. Ama içimde öyle bir kanaat taşıyorum işte.

Bir kez daha vurgulamakta yarar görüyorum. Kürt sorunu şu iki şekilde çözülebilir:

1 - İslami hilafet sisteminin tekrar kurulmasıyla. 2- Irak'ta, İran'da veya Türkiye'de, Kürtleri memnun eden, onlar için iyi yaşam koşulları hazırlayan ve onlara baskıcı bir anlayışla değil ıslahçı-uzlaşmacı bir anlayışla yaklaşan bir düzenin kurulmasıyla.

İkinci seçenek Kürtlerin karşı çıkacağı bir seçenek değildir. Bu durumda Kürtler yaşadıkları ülkelerden kopmayı-aynılmayı düşünmeyeceklerdir diyorum. Kanımca, her iki seçeneği de kapsayan sahici çözüm ise, Rabbani metodlara dayalı evrensel bir İslami devletin kurulmasıdır.

BÜTÜN SIR BURADADIR

Q orunlara laik bir perspektifle bakıyorsak eğer, hiç kuşkusuz laik çözümler önermek zorunda kalacağız demektir. Şayet sorunlara laik çözümler öneriyorsak, bilmiyoruz ki, bütün laik sistemlerin arkasında karanlık güç odakları bulunmaktadır.

Malum politikacılar, Allah'ın denetiminden çıkan kişiyi İslam'dan uzaklaştırır ve onu şeytanın öngördüğü yollara yönettirir.

Şer güçler müslümanların zayıf noktalarını çok iyi tespit etmiş bulunmaktadırlar. Nefsi iradesizlik kişioğlunu İslami yollardan çıkarıp laiklik çıkmazına kadar götürür. Siyonistler ve haçlılar, bu türden nefsi iradelelerine hakim olamayan politikacıları belirli mevkilere getirdikten sonra rahatlıkla kullanabilmektedirler.

Sözelimi, Kral Faruk'un sarayında İlyas Adreanus ve Kerim Sabit gibileri vardır. Gene Kral Faruk'un sarayında Yusuf Levy vardı. O, sarayın sahibiymiş gibi davranırdı. Bunların arasına politikacı kadınları da eklemek gerekir elbette. Kral Faruk'un sarayında bir de Madam Katavi vardı. Ayrıca İngiliz kökenli bir başka kadın daha vardı. Bu kadının rolü, kraliçenin rolünden daha büyüktü.

Osmanlı sarayında da bunlara benzer nice ajanlar vardı.

Şimdi de Kürtlere karşı aralıksız bir savaşın sürüp gitmesini sağlayan ve düzenledikleri oyunlarla Irak'ı, İslam'ı ve Arapları yıkmaya çalışan Irak Baas Partisi'nin rolüne gelelim.

Siyonist ve haçlı ajanlarının rollerini açıklamaya geçmeden önce siyonist ve haçlı zihniyetlerin baskısıyla islam alimlerinin vermiş olduğu fetvalara ve bu alimlerin rollerine dikkatlerinizi çekmek istiyorum.

Ne yazık ki bugün din alimleri Siyonistlerin emri altındaki bir hayvan sürüsüne benzer bir konumdadırlar. Onların istediği türden fetvalar vermekten kaçınmayan bir alimler topluluğu türemiştir. Bunlar 1978'de Araplar ile İsrail arasında yapılan "Camp-Davit Antlaşması"na cevaz veren siyasi fetvalar yayınlamak suretiyle herkesin nefretini kazandılar. Sözümona bir "dostluk antlaşması" olduğu vurgulanan "Camp-Davit Antlaşması"nı Peygamberin Kureyş müşrikleriyle imzaladığı "Hudeybiye Antlaşmasına benzeten islam alimleri bulunmaktadır. Bu sahte alimler hiç utanmadan-sıkılmadan sarık-cübbe kuşanmaktadırlar. Oysa bunlar sarığın da cübbenin de onurunu ayaklar altına almaktadırlar. Bu tür fetvalar veren alimlerin sözümona islam dünyasının seçkin alimleri ve şeyhleri olmaları ise ayrıca ilginç bir durumdur. Evet, bunlar islam dünyasının seçkin üniversitesi olarak tanınan El-Ezher'in hocalarıdır, şeyhleri ve alimleridirler. Aslında bu tür hocaların-alimlerin sarıklarını ve cübbelerini üzerlerinden çıkarmak gerek. Dahası, onların diplomalarını da yakmak gerek.

Evet, şimdi Irak'ta boyuna alevlendirilen Kürt faciasına yeniden dönelim isterseniz.

Kürtleri Irak'ın çeşitli bölgelerine savuran, vatanlarından çıkartıp dağlık bölgelere kaçıratan, onları kimyasal si-

lahlarla yoketmeye yönelen acımasız rejimin yol açtığı trajik savaş yıllır yılıdır sürüp gidiyor. Irak'lılar sözümona bu savaşıma "laik çözüm" adını veriyorlar. Hiç kuşkusuz bu "laik çözüm", şeytanın dostlarının ilhamıyla bulunan bir çözümdür. Bu yöndeki öneriler asla müslümanlardan gelemez çünkü. Bu önerilerin sahipleri, Irak saraylarında yetişen siyonistlerdir veya haçlılardır.

Tam da bu noktada iki isme çok iyi dikkat etmemiz gerekiyor:

1- Misel Eflak, 2- Tarık Yohanna Aziz

Birincisi, Irak Baas Partisi'nin kurucu önderlerinden biridir, ikincisi de Irak yönetiminin çok etkili ve yetkili isimlerinden biridir. Hiç kuşkusuz bu iki insan, haçlı savaşlarının hristiyanlara kazandıramadıklarını politika yoluyla kazandırmışlardır.

Irak krallığına karşı ayaklanan Irak Devrimci Hareketi, İsrail'in 30 Temmuz zaferinden bir ay sonra gerçekleşti, İsrail, başarılı olan bu hareketle gizli kapılar ardında anlaşma yaptı. Bu husus, kesinlikle belgeli olan bir husustur. Bu tarihi gerçek bizzat Irak Savunma Bakanı'nın hatıraları arasında yer almaktadır.

Irak Devrim Birlikleri gizli kapılar ardında İsraililerle oturup anlaştılar. Yapılan sözlü anlaşmaya göre, Irak askeri birlikleri İsrail'in işlerine müdahale etmeyeceklerdi ve İsrail askerleriyle hiç bir konuda çatışmaya girişmeyeceklerdi. Hatta İsrail'in Ürdün'e karşı girişeceği herhangi bir saldırıya karşı suskun kalacaklardı, İsrail de Irak'la kesinlikle bir savaşa girişmeyecekti. Her ne kadar Irak politika gereği İsrail'e karşı çok ağır sözler sarfetse bile, İsrail bunları yutacaktı.

İsrail'in Irak'a bu denli tolerans göstermesinin biricik şartlarından biri, Irak'ın kendi topraklarında bulunan Yahudilerin Kıbrıs üzerinden İsrail'e göçetmelerine yardımcı olmalarıydı.

İsrail ile Irak'ın perde arkasında yaptıkları bu sözlü anlaşmadan sonra, Irak Devrim Komuta Konseyi'nin bir bildiri yayınlayarak Irak'taki Yahudilere azınlık hakkı tanıdığını ve onların İsrail'e göçetmeleri konusunda her türlü kolaylığın sağlanacağını bildirdiğini görüyoruz. Bir başka deyişle, Irak Devrim Komuta Konseyi, bu kararıyla kendi topraklarındaki Yahudilerin düşman (!) safına katılmalarına izin verdiğini açıklıyordu. Yeni Irak yönetimi, Irak'taki Yahudilere vatandaşlık hakkını verdiğini öve öve bitiremiyordu. Oysa işin özünde başka bir gerçeklik vardı. Amaç, Yahudileri güçlendirmektir. Çünkü İsrail ile yaptıkları anlaşmada, Arapları ve Müslümanları zayıflatıp yoketmek gibi bir kararları vardı. Bu itiraflar, bize ait itiraflar değildir. Bizzat Irak Savunma Bakanı'nın kendi hatıralarında dile getirdiği itiraflardır. Ancak Irak Savunma Bakanı tıpkı diğer ajanlar gibi görevinden uzaklaştırıldıktan sonra bu ihanetleri deşifre etme ihtiyacını duymuştur. Meselelere tanık olan birisi olarak yaptıkları bu itirafların büyük bir önemi vardır hiç kuşkusuz.

Sözkonusu Bakan hatıralarının bir yerinde şöyle diyor: "Ben ve Misel Eflak, Londra'daki Siyonistlerin başı Lord Seyf ile biraraya geldik. Orada Yahudiler ve siyonistlerle gizli bir takım anlaşmalar yaptık."

Bilindiği gibi Misel Eflak daha sonra Arap ulusçuluğu fikrini yüksek sesle savunmaya başladı ve ulusçuluk bayrağı altında Arapların hukukunu savunan propagandalara ağırlık verdi. Oysa Filistin gerillaları ile Kral Hüseyin ara-

sında başgösteren çatışmanın mimarı bizzat Misel Eflak'tı. Bu çatışma planının ona ait olduğunu hiç kimse bilmiyordu ne yazık ki. Olayın aslı şuydu: Misel Eflak, gönderdiği bir özel elçi aracılığıyla Irak hükümetinin Ürdün'ün içişlerine karışmayacağını Ürdün kralına bildirdi. Bu açıkçası Ürdün'ün Filistin'e ve Filistinlilere yönelmesi halinde Irak'ın sessiz kalacağını ifadesiydi. Bir tür, Ürdün'e "yeşil ışık yakma"ydı yani. Bu mesajı alan Kral Hüseyin, hemen tanklarını Ürdün'de bulunan Irak ordusunun içinden elini-kolunu sallayarak geçirdi ve doğruca kuzeyde bulunan Filistinli gerillaların üzerine yürüttü. Ama ilginçtir, aynı anda Irak yayın organları ise Kral Hüseyin yönetimine karşı sert demeçlere yer veriyorlardı. Dahası, Filistinlileri Kral Hüseyin'in tanklarına ve silahlarına karşı direnmeye çağırıyorlardı.

Misel Eflak'ın Kral Hüseyin'e gönderdiği elçi aracılığıyla ona Filistin konusundaki politikalarında yaptığı yanlışları da hatırlattığını bugün biliyoruz artık. Eflak, Ürdün Kralına Filistinlilere tanıdığı özel imkanlar ve fırsatlar yüzünden Filistinlilerin kendi başlarına bir devlet olmaya doğru gittiklerini, kendilerine ait özel havaalanlarına ve askeri üslere sahip olduklarını, bunun da devlet içinde devlet olmak gibi bir çifta başlılığa dönüştüğünü hatırlatıyor ve başlardan birinin mutlaka kesilmesi gerektiğini söylüyordu. Bunun ne anlama geldiği besbelli değil midir?

Batılılar Misel Eflak'ın hayatı boyunca müslümanlığın saklayarak yaşadığını ve müslüman olarak öldüğünü söylüyorlar. Galiba bu Batılılar müslümanları aptal yerine koyuyorlar. Aslında Arap toprakları, hastalarını bile büyülerle-hurafelerle tedavi etmeye çalışan kocakarılar misali siyasi deccallerle doludur. Eflak ile Tark Aziz, işte bu deccalle-

rin rolünü oynamaktadır. Mekke Emiri Hüseyin bin Ali de aynı rolü oynayan deccallerden biridir, ingiliz Allenbee'nin 1914'de Kudüs'ü ele geçirdiğinde gayet mağrur bir biçimde, "işte bugün haçlı savaşı sona erdi." dediğini hepimiz biliyoruz, işte bu söz ingilizler lehine ajanlık yapan o işbirlikçi ve hain Emir sayesinde gerçekleşmiştir. Ne yazık ki bu söz, Arap politikacılarını yattıkları derin uykudan uyandırmaya yetmedi. Oysa onlar bu söz karşısında uyanıp Eflak ve Aziz gibilerine karşı bir cephe oluşturmalı değil miydiler? ingiliz ajanı Lawrence'm Osmanlı hilafetini yıkması gibi onlar da israil çıkarları adına Arap ülkelerini zayıflatıp yoketmek istiyorlar.

işte bunlar Filistinliler için Kral Hüseyin eliyle uygulamaya koydukları planlarının bir benzerini bu kez Kürtler için de uygulamaya koyuldular. Bu kez hedef Kürtlerdi. Çünkü onlar biliyorlardı ki Kürtler islam mızrağının başıdır ve gerçekten de İslam için her türlü kahramanlığı yapmaya hazırdırlar. Onlar çok iyi biliyorlardı ki Kürt devletinin kurulması; ya hilafetin tekrar geri gelmesiyle ya da islam konfederasyonunun kurulmasıyla mümkün olabilirdi.

Bütün müslümanlar elbette Irak'ın kalkınmasını ve Irak'ta barışın yerleşmesini istiyorlar. Irak'ın kalkınmasını istemeyenler Irak'ta savaşın Kürtlere karşı sürmesini savunan Eflak ve Aziz gibi insanlardır. Çünkü onlar haçlı zihniyetiyle hareket ediyorlar. Öyle inanıyorum ki Arap devletlerinden biri daha yıkılırsa onlar da tıpkı Allendee gibi şöyle diyeceklerdir: "Haçlı savaşları sona erdi."

İSLAMÎ ÇÖZÜM İLE LAİK ÇÖZÜM ARASINDA BİR BENZERLİK

erçekte laikler Kürt sorununu çözme konusunda savmimi olmuş olsalardı, eğitim ve öğretim alanında olduğu gibi bürokraside de Kürtlere eşit haklar tanırlardı. Bilindiği gibi bütün bu haklardan yararlanmak, bütün sıradan vatandaşların en tabii haklarıdır. Şayet bu hakları kimi vatandaşlardan esirgiyorsanız ya laiklik gereği ulusçuluk düşüncesine inanıyorsanız ya da ülkeyi bazı düşmanların yakıp yıkmasına seyirci kalıyorsunuz demektir.

Oysa islam, bütün insanlara en doğal haklarını vermiştir. Böylelikle islam, sadece Kürtlerin sorununu değil aynı zamanda bütün müslüman kavimlerin sorunlarını da çözmüş olmaktadır.

islam iki temel ilke üzerine kurulmuştur. Bu ilkelerden biri Allah'ın birliği, ötekisi ise adalettir. Tevhid ve adalet, İslam'ın onsuz olmaz hükümlerini oluştururlar.

islam toplumu hiç kuşkusuz herkese haklarını koşulsuz bir biçimde verir. Eğitim-öğretimde, bürokraside, alışverişte, kısacası bireyi ve devleti ilgilendiren bütün alanlarda yapılan haksızlıklar, islam devletine karşı yapılmış en büyük suç olarak kabul edilir. Haksızlığa uğramış bir kimse hakimin karşısında bir liderle veya yöneticiyle aynı eşit pozisyonda bulunur.

DİL SORUNU

Tslam, dili, kişiöğlunun kendisini tanııtmasında, konuş-X masında ve yazmasında gerekli bir araç olarak görür. Hiç kuşkusuz her ulus, her kavim kendi diliyle konuşma hakkına sahiptir. Dillerin farklılığı, Allah'ın ayetlerindedir. Allah nasıl ki insanları farklı renklerde ve cinslerde yaratmışsa, onların dillerini de farklı farklı yaratmıştır. Kur'an-ı Kerim insanların dillerinin farklı olmasını Allah'ın ayetlerinden biri olarak gayet açık bir biçimde İsrâ suresinde belirtmektedir. Bu apaçık ilahi gerçeği hiç kimsenin değıştirme yetkisi olamaz.

Kürt sorunu aynı zamanda İslam dünyasındaki diğerk azınlıkların da sorunudur.

İslam, Arap olmayanların Araplaştırılmasını şiddetle reddeder. Aynı şekilde Arapları Türkleştirmek veya Kürtleri Araplaştırmak veya Türkleştirmek de bütünüyle gayr-ı islamidir. İslam herkesin kendisi gibi kalarak kendini özgürce geliştirmesini savunur. İslam nazarında bütün insanların dillerini, geleneklerini ve kültürlerini özgürce yaşama ve yaşatma hakları vardır.

Yeraltı ve yerüstü zenginliklerin paylaşımında da İslam hiçbir ırk, renk, dil ve ulus ayrımı yapmamak gerektiğini söyler. Bu yüzden bu tür zenginliklerin adil bir biçimde dağıtılması gerekir. Petrolü çokça bulunan ülkelerin, kendi

ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra geriye kalan petrolü öbür ülkelerdeki kardeşlerine aktarmaları gerekir. Petro-dolarları Siyonistlerin bankalarında biriktirmek hem aptallıktır, hem de ihanettir. Sözelimi, Kürt halkı kendi ihtiyacı kadar olan petrolü harcadıktan sonra geriye kalan kısmı öbür bölgelere aktarırsa, İslam dünyasının mahrum bölgeleri de böylece ihtiyaçlarını gidermiş olur.

Kürt kardeşlerimizin bir an önce refaha ve huzura kavuşmalarını içtenlikle temenni ediyoruz. Bunu temenni etmek adaletin bir gereğidir elbette. Çünkü Allah'ın buyruklarına içtenlikle inanan müslümanlar kendileri bollukta yaşıyorken öbür kardeşlerinin sıkıntıda yaşamalarına asla razı olmazlar. Kürt kardeşlerimiz yaşadığımız yüzyılda ve yanibaşımızda onca zulümlere ve haksızlıklara uğruyorlarsa, bu, İslam devletinin varolmamasından kaynaklanan bir durumdur. Artık hilafet sistemine benzer bir sistem bulunmamaktadır. İran da bu boşluğu dolduramadı. Bir başka deyişle, İran halihazırda hilafet sisteminin boşluğunu dolduracak güçte değildir. Biz şimdilerde ulusçuluk konumundan İslami bir konuma geçme aşamasındayız. İran veya öbür İslami gruplar bir biçimde Kürt sorununu tez elden çözüp diğerk azınlıklara da bir örnek model sunmalıdırlar. Bu örnek uygulama, İran İslam Cumhuriyeti'nin bünyesinde yaşayan farklı,etnik topluluklara her türlü haklarını kolaylıkla yaşayabilecekleri bir ortam sunmak biçiminde güzelce pratize edilebilir. Böylece çok etnikli ve çok kültürlü bir toplumsal yapının İslamın Öğretisi doğrultusunda gerçekleştirilebileceğini göstermeleri gerekir. İran, evrensel bir İslam devleti olma iddiasında bulunduğu için Kürt sorununun çözümü için bütün alternatifleri denemek zorundadır, İran'ın diğerk komşu devletlerden farklı olduğunu göstermesi ve dahası

müslüman kardeşleri olan Kürtlerin hakkım-hukukunu savunması gerekir.

Değişik ülkelerin Kürt sorununa ilişkin çözümlerine hiçbir itirazımız olamaz. Onların da başımızın gözümüzün üstünde yeri vardır, önemli olan, sorunun açıkyüreklik tartışılması ve çözümü yolunda önerilerin ortaya konulmasıdır. Çünkü Kürt sorunu sadece Kürtlerin sorunu değildir Bu sorun, bütün dünya müslümanlarının ortak sorunudur aynı zamanda. İslam dünyasını bir tek çatı altında birleştirmeyi amaçlayan müslümanlar elbete Kürt sorununu çözmek zorundadırlar.

IRAK BAAS PARTİSİ'NE GÖRE KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

İrkçı Baas Partisi'ne göre, Kürt sorununun çözümü, Kürtleri asimile etmek ve imha etmekten geçiyor. Nitekim bu egemen-başat çözüm anlayışı, yıllar yılıdır devlet politikası olarak sürüp gidiyor, isterseniz yapıp edilene söylece bir göz atalım.

1- Irak Baas Partisi, Temmuz 1968'de ikinci Baas Devrimi'nden sonra bir toplantı yaptı. Bu toplantıda yönetimin ellerinden yitip gitmesinin sebebi olarak Kürtleri gösterdiler. Bu yüzden suçlu buldukları Kürtleri imha etme kararını aldılar. Bu yönde planlar yaptılar, işte bu tarihten itibaren Kürtlere karşı son derece acımasız ve iğrenç yöntemler eşliğinde saldırılar başladı. Bu saldırılar aralıksız iki ay sürdü.

2- Baas Partisi, tam anlamıyla köşeye sıkışınca bu kez Kürtlerle anlaşma yoluna gitti. Anlaşma gereğince Kürtlere özerklik vereceğini ilan etti. Ancak buna rağmen 1970-74 tarihleri arasında Kürtleri asimile etme (Araplaştırma) politikalarını sürdürmekten de geri durmadı. Tam tersine Araplaştırma Projesi'ni bütün hızıyla gerçekleştirmeye çalıştı.

3- Kürtleri Araplaştırma (asimile etme) projesini uygulama alanına koymak için 1974 yılında Arap asıllı 43 bin kişiyi Kürdistan bölgesine yerleştirdi. Bu mecburi iskan politikası sonucunda Kürt bölgelerine yerleştirilen Arapla-

ra topraktan yararlanmak için her türlü devlet imkanı bolca sağlandı. Araplara Kürtlerden daha fazla imkanlar sağlanmak suretiyle Arap nüfuzu pekiştirilmek istendi. Bu yöntem, Siyonistlerin israil'de Filistinlilere karşı uyguladıkları yöntemin tıpkısının aynısıydı.

4- 1978'de Irak Baas yönetimi, Kürt köylerine karşı ağır bir operasyona girişti. Bütün Kürt köyleri neredeyse yerle bir edildi. Siyasi komploculuğu ile meşhur Irak Baas yönetimi komşu ülkelerle de anlaşarak Kürtlerin Türkiye'ye veya İran'a kaçmalarını engellemek istedi. Böylelikle sıkışık kalan Kürtleri acımasızca yoketmeyi hedefleyen Baas yönetimi, bu operasyonunda büyük ölçüde başarılı da oldu.

Bu korkunç saldırılarda tam 6130 Kürt köyü haritadan silindi. Bu köylerin zavallı ve yoksul ahalisi çaresiz bir biçimde çoluk-çocuğunu da yanlarına alarak Irak'ın dağlarına ve çeşitli bölgelerine göç etmek zorunda kaldılar. Tam bir soykırım operasyonuna girişmişti Irak Baas yönetimi. Bu ilk değildi, son da olmayacaktı. Bu saldırıları zamanla başka saldırılar izledi. Nitekim İran-İrak savaşının bitimine doğru Saddam rejimi gene acımasız bir yöntemle kimyasal silahları Kürtlere karşı kullanmaktan kaçınmadı ve yüzbinlerce Kürdü kimyasal bombalarla imha etti.

1987 Nisan ayında Kürtler, İslami bir duyarlılıkla Saddam rejimine Halepçe bölgesinde isyan ettiler. Bu İslami ayaklanmayı bastırmak için Saddam tam 12 bin Kürdü hunharca öldürmekten kaçınmadı. Onlara karşı kimyasal bombaları kullanmakta hiçbir sakınca görmedi. Pek çok Kürt bu saldırıdan sonra İran'a kaçtı, bir kısmı da sıra kendilerine gelecek korkusuyla Türkiye'ye sığındılar. Siyonistlerin yapmadığını Saddam kendi insanlarına yapmaktan bir kez daha kaçınmamıştı. Dahası, Saddam rejimi İslami ayak-

lanmanın önderleri olarak gördüğü 147 müslüman Kürdü Halepçe'nin kuzeyindeki Bemuk köyünde derin bir çukura gömerek imha etti. Çoğu yaralı kadın ve çocuklardan oluşan 531 kişiyi de Süleymaniye'deki hastanede öldürttü. Şimdi onca katliamdan ve soykırımdan sonra elimizi şöyle bir vicdanımıza koyup düşünelim: Gerçekte Siyonistler veya kafirler, bu Baascılardan daha merhametli değiller midir?

Bilindiği gibi, Halepçe soykırımında tam beşbin mazlum Kürt yaşamını yitirdi. Bütün dünyanın gözü önünde Kürtler kimyasal silahlarla vahşi bir biçimde öldürüldüler. Çok sayıda Kürt can korkusundan İran'a ve Türkiye'ye sığındı. Pek çok Kürt sürgün yollarında can verdi. Dağların ve soğğun acımasızlığı karşısında, aç-sefil yollara düşen Kürtler ne yapabilirlerdi ki? Küçük çocuklar türlü hastalıklara yenik düştüler, İngiliz gazeteci Robert Cyana Irak rejiminin Kürtlere karşı kimyasal silah kullandığını bütün dünyaya ilan etti. Ama Mısır ve Arap basını Irak'ın kimyasal silahlar kullanmadığını, bu olayı Batı basınının abartarak sunduğunu yazıyordu. Saddam'ı sırf Arap kanı taşıdığı için savunanlar vardı. Türk yetkililer de kimyasal silah iddiaları karşısında sessiz kalmayı tercih ettiler. Bu iddianın doğruluğu konusunda hiçbir söz söylemediler. Ne kabul ettiler, ne reddettiler. Irak'la ilişkilerinin bozulmasını istemiyorlardı çünkü. Ama ne zaman ki Irak yönetimiyle ilişkileri bozuldu, işte o zaman Irak'ın Kürtlere karşı kimyasal silahlar kullandığını söyleyip durdular. Dünyanın bu olay karşısındaki tavrı da utanç vericiydi doğrusu. Dünya devletleri gerekli cevabı vermediler. Birkaç önemsiz kınamadan öteye geçmedi dünya devletlerinin tavrı. Saddam dünya devletlerinin bu tavrından güç alarak saldırganlığını sürdürdü. Irak'a ikinci kez giriş yapan İngiliz gazeteci Robert Cyana, haberinden ötürü Irak halkına ve liderine ifti-

ra ettiği gerekçesiyle idam edildi. Bu idamın şerefine ayrıca senlikler düzenlendi, dansözler oynatıldı.

Sonra ne oldu? Saddam bu kez hızını alamayıp Kuveyt'e saldırdı ve Kuveyt'i işgal etti. Allah'a yemin ederim ki şayet Saddam Kuveyt'e girip orayı yakmasaydı ilahi adaletin tecellisi Arapların arasında gerçekleşmezdi. Araplar bunu haketmişlerdi. Çünkü onlar zalim ve gaddar Saddam'a açıkça destek vermişlerdi. Çünkü Saddam onlardandı, onların ırkına mensuptu. Ya Kürtler? Kürtler onlardan değildi. Dolayısıyla Saddam'a bütünüyle ulusçu-ırkçı düşüncelerle arka çıktılar. Ama şunu unuttular: Zalimlere arka çıkanlar gün gelir kendileri zulme uğrarlardı, hem de arka çıktıkları zalimlerin eliyle. Nitekim öyle oldu. Araplar Saddam'a destek oldular. Allah da onların bu zulmüne karşı Saddam'ı üzerlerine saldırttı. Kürtler zalim Saddam'ın zulmünden kaçıp sığınacakları bir yer ararlarken Arapların kılı bile kıpırdamıyordu. Onlar sadece Saddam'ın zulmüne arka çıkmak gibi bir ayıbı işliyordular. Onların gözünde İran'a saldıran Saddam bir "kahraman"dı. Çünkü İran tehlikesini (!) ancak Saddam gibi bir "kahraman" durdurabilirdi. Kürt ayrılıkçılarına (!) karşı saldırıya geçen Saddam da bir "kahraman"dı. Çünkü Kürtler İran'ın desteğini alarak bir Arap ülkesini bölmek istiyorlardı, işte öbür Araplar böyle düşünüyorlardı. Ama ne zaman ki Saddam Kuveyt'i işgal etti, işte o zaman Saddam'ı "hain" ilan ettiler.

Kısaca aktarmaya çalıştığımız bu katliamlar sadece gözle görünen somut katliamlardır. Şimdi anladımız mı Irak Baas Partisi'nin Kürt sorununu nasıl çözmek istediğini? Asimilasyon ve soykırım: İşte Baas Partisi'nin çözüm önerisi....

Düşünmek, çok düşünmek gerek...

BU VAHŞETİ SADDAM NİÇİN YAPTI?

Saddam bunu niçin mi yaptı? Çünkü Kürtler islam mızrağının başıdırlar ve islam'ın en seçkin kahramanlarıdır. Yeryüzünde siyasal bir kural vardır. O da şudur: Laik yönetimler, İslami hareketlere asla tahammül göstermezler. Laik yöneticiler, müslüman kişiyi ya terörist, ya köktendinci ya da vatan haini olarak görürler. Hele bir de bu kişiler Kürt asıllı olurlarsa, durum daha da kötüleşir. Onların canına okurlar bu durumda. Çünkü Kürtlerin Allah'tan başka yardımcıları ve dostları yoktur. Arapların Arap ulusçuluğu adına yaptığı bu zulümler bütün müslümanlar için bir utanç vesilesidir ve tam bir trajedidir. Bu vahşi olaylar, hacı seferleri esnasında bile görülmemiş boyutlardadır.

Gerek Arap ülkelerinde İslami hareketleri sindirme adına olsun, gerekse mazlum Kürt halkını tarihten silme adına olsun bu olayların hiçbirisi ne Osmanlı devleti döneminde, ne de Siyonistlerin devletinde görülmemiştir.

Tarih boyunca Kürtlere yapılan onca haksızlıkların ve zulümlerin bir tek sebebi vardır. O da, Kürt yiğitlerinin İslamı hiç korkmadan savunmalarıdır. Irak'ta yaşayan Asuri Hristiyanların kılına dokunamayan Saddam değil midir? İsrail ile anlaşır Irak'taki Yahudilerin İsrail'e göçetmelerine olanak sağlayan Irak Baas Partisi değil midir?

Mazlum ve savunmasız Kürtleri katledip yahudi ve hristiyanlara sahip çıkan Saddam'ın rolü ile İslam'a karşı açıkça savaşım veren haçlı zihniyeti arasında söyler misiniz ne fark vardır?

Şimdilerde haçlı seferleri artık sona erdiği için bu kez laik liderlerin-önderlerin saldırıları başlamıştır. Laik yöneticiler, müslümanları yöneten makamlara iyice yerleştiler. Bunlar Avrupa ve Amerika'daki uluslararası haçlı ve siyonist kurumlardan siyasi yardım ve destek alıyorlar. Bu işbirlikçi laikler aslında akılsızdırlar. Onların elleri kirlidir, sicilleri bozuktur. Çünkü onlar Avrupa'daki efendilerinin birer oyuncaklarıdır, birer piyonlarıdır. Avrupa'daki efendileri diledikleri zaman onların yerine başkalarını getirme kudretine sahiptirler. Bu uşak olan herkesin akibetidir. Bu uşaklar müslümanlara karşı daha acımasızdırlar.

Kürtler de İslami hareketin kaynağını oluşturdukları için bu zulümlerden nasibini fazlasıyla almaktadırlar.

KÜRTLERİN DÜNYA MÜSLÜMANLARINA SAĞLADIĞI FAZİLETLER

Qelahaddin-i Eyyubi, İbn'ül-Esir, İbn'ül-Hakan, İbn-i Oteymiyye, Said Nursi gibi seçkin Kürt şahsiyetleri İslam tarihinin çok önemli alimleridirler. Aslında Kürtler sadece savaşçı bir millet değildirler. Kürtlerin arasında filozof, tarihçi, politikacı, hadisçi ve fıkıhçı pek çok seçkin isimler de çıkmıştır.

Kürtlerin kazanmış olduğu savaş, sadece Selahaddin'in haçlıları yenmesiyle sınırlı değildir. Kürtler İslam adına haçlılarla amansız bir mücadeleye girişirken Araplar ne yazık ki onlarla işbirliği yaparak İslam tarihinin köküne kibrik suyu döktüler. Kürtlerin tarihteki rolü elbette sadece Selahaddin gibi çok ünlü bir komutanın rolüyle sınırlı değildir. Çünkü Kürtler müslüman oldukları tarihten itibaren İslam'ın bütün fetihlerine iştirak ettiler. Hindistan'ın doğusundan tutunuz da Orta-Avrupa'nın batısına varıncaya değin yapılan bütün savaşlarda Kürtler hep en ön saflarda çarpıştılar ve kahramanlık nasıl olurmuş gösterdiler.

Kafkasya fetihlerinde de Kürtler öncü bir rol yükleniler. Çin'i, Rusya'yı ve Moğolistan'ı onlar yendiler.

Kürtler kesinlikle tarihlerinde leke olan bir millet değildir. Onlar İslam düşmanlarına ve şer güçlere karşı her

zaman ve her yerde onurla ve cesaretle mücadele etmişlerdir, islam düşmanlarının karşısında asla boyun eğme zilletine düşmemişlerdir. Her zaman ve her yerde müslüman olduklarını onurla ve açıklıkla belirtmekten de kaçınmamışlardır. Kürtler kendileri için yöneticilik makamlarını istememişlerdir ve kendilerine sunulan bu türden dünyevî çıkarları hep ellerinin tersiyle itmeyi bilmişlerdir. Onlar kendi onurlarıyla yaşamayı saraylarda yaşamaya ve saray elçilikleri gibi görevlerde bulunmaya hep tercih etmişlerdir.

Kürtler yaşamış oldukları bölgenin ismini Kür<Jistan olarak koymuşlardır. Batılı yazarlar ve seyyahlar ise Kürtlerin yaşadığı bölgeyi hep "kahramanlar diyarı" olarak nitelendirmişlerdir. Bütün bu adlandırmalar kuşkusuz doğru adlandırmalardır. En doğru niteleme "şehitler diyarı" olsa gerek. Evet, Kürtlerin yaşadığı coğrafyalar şehitlerle doludur. Çünkü Kürtler tarih boyunca İslam uğrunda dövüşmek suretiyle çokça şehit vermişlerdir ve şehadetin önemini tüm nesillere yaşayarak öğretmişlerdir.

Kürtler, milattan 5.000 yıl önce Ortadoğu'da kendilerine yurt edinmişlerdir. O günden bugüne hep kendi yurtlarında yaşamışlardır. Kürtler Hz. Ömer döneminde İslam'a girmişlerdir. Kürtlerin tamamına yakını ehl-i sünnet ve'l-cemaat ekolüne bağlıdırlar, yani Sünnidirler. Çok kadim ve derin bir etnik kökene sahiptirler. Kendilerine ait bir dilleri vardır. Dillerinin ismi ise Kürtçe diye adlandırılmaktadır.

Kürdistan diye adlandırılan coğrafyanın yüzölçümü 500.000 km²'dir. Kürt nüfusunun yaklaşık 40 milyon olduğu tahmin edilmektedir. Tahmin edilmektedir diyo-

ruz, çünkü Kürt nüfusuna ilişkin doğru-dürüst bir sayım bulunmamaktadır.

Nuh'un gemisi Kürdistan'daki Cudi dağına oturduktan sonra Nuh önderliğinde yeni bir dönem başladı buralarda. O tarihten bugüne Kürtlerin kahraman evlatları Cudi'yi terketmemişlerdir.

Kürtlerin Nuh'a tabi olan evlatları, asırlar boyunca inançları için canlarını feda etmekten kaçınmamışlardır. Baskı ve zulüm ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin Kürtler hiçbir baskıya boyun eğmemişlerdir ve her zaman inançları doğrultusunda zalimlerin ve baskıcıların karşısına dikilmekten geri durmamışlardır. Bu yüzden Kürtlerin tarihi, baştan sona bir mücadele tarihidir. Ve o yüzden trajik bir tarihtir.

ULUSLARARASI DEVLETLERİN KÜRTLER ÜZERİNDEKİ KOMPLOLARI

Siyonist ve haçlı dünyası hiç bir zaman Selahaddin Eyyubi'nin kendilerine indirdikleri darbeyi unutmamışlardır. Mescid-i Aksa'yı mağrur bir biçimde işgal eden haçlı ordularını, ünlü Kürt kumandanı Selahaddin Eyyubi oradan çıkardı. Arap ülkelerini istila eden haçlı sürülerini de gene Selahaddin kılıcıyla kovaladı ve onları geldikleri yere aşağılanmış bir halde geri dönmek zorunda bıraktı.

Siyonistler, Kürtlere karşı olan öfkelerini Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kusmaya başladılar. Hala haçlı zihniyetiyle hareket ettikleri besbelli olan Batılılar o dönemde Kürtleri beş ayrı parçaya böldüler. Bir başka deyişle, Kürtleri beş ayrı devlet arasında bölüştürdüler.

Haçlı ruhunu taşıyan Batılılar, Kürtlere karşı olan kinlerini hiç unutmamışlardır. Beş parçaya ayırdıkları Kürtlerin kaderlerini ve geleceklerini kendileriyle uyumlu çalışan İslam-dışı yönetimlerin eline bırakmışlardır. Böylelikle Kürtleri iki zorlu dağın arasında sıkıştırılmış bir halde yüzüstü bırakmışlardır. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Kürtlerin kaderini belirleyen kararlarıyla Batılı galip devletler Kürtlere en büyük darbeyi indirmişlerdir.

Çünkü Batılı devletler çok iyi biliyorlar ki Kürtler yeniden öncü bir konumda bulunsalar, tıpkı Selahaddin'in

onların atalarını Kudüs'ten kovduğu gibi, Selahaddin'in torunları olan bugünkü Kürtlerin de kendilerini İslam topraklarından kovmaya muvaffak olacaklardır. Bu durumda da bütün sömürgeci emellerinin suya düşeceğini çok iyi biliyorlardı Batılı galip devletler.

Şimdi bu mücadelenin muhatapları değişmiş bulunmaktadır. Kürtlerin karşısında doğrudan doğruya bu Batılı sömürgeciler bulunmamaktadır. Tersine kendileri gibi müslüman olan kardeşleri bulunmaktadır. Bu son derece dramatik bir durumdur. Hak isteme mücadelesi mahkemelerin duvarlarına sert bir biçimde çarparak geri dönmektedir. Bu da adalet duygusunu yok etmektedir. Devletin güvenliği gibi gerekçeler adaletin üstünde tutulmaktadır.

Oysa halklara vereceğimiz en büyük fayda, inanç esaslarına dayalı bir adalet sistemi kurmaktır. Bunu halkına ilk anlatması gereken ülkenin İran İslam Cumhuriyeti olduğunu diliyoruz. Çünkü diğer devletlerle mukayese ettiğimizde bir tek İran'ın müslümanların sorunlarıyla ve haklarıyla ilgili olduğunu görüyoruz. İran İslam Cumhuriyeti'nin bütün müslümanları adalet sisteminin gölgesinde veya bir tek çatı altında toplayabilmesi elbette çok zordur. Çünkü dış güçler böyle bir projenin uygulanmasına asla imkan tanımazlar. Nitekim İran'a yönelik komploların temelinde de bu yatmaktadır. İran'ın üstüne hemen Irak'ı saldırtmadılar mı? Bütün dünya devletleri, saldırgan olduğu besbelli olmasına rağmen Irak'ın yanında saf tutmadılar mı?

Kürtler İran İslam Cumhuriyeti'nin hangi tehditlerle ve komplolarla yüzyüze bulunduğunu kavrarlarsa, İran İslam Cumhuriyeti de önyargısız bir biçimde Kürt sorununu anlamaya çalışır ve adalet temelinde bir çözüm bulma

arayışına yönelirse, işte o zaman hayırlı bir süreç başlar diyorum. Kürtleri çepeçevre kuşatan zincirlerin kırılması için bu bir çözümdür elbette. Kürtler İran İslam Cumhuriyeti'nin yetkilileriyle konuşarak sorunlarını çözebilirler diye düşünüyorum.

Kürtler, İran İslam Cumhuriyeti'ni Kürt bölgelerine Kürt olmayan yöneticiler atamakla ve Kürt dilini okullarda öğretmemekle suçluyorlar. Kürt bölgelere yönetici olarak atanan kimselerin de gerçekte Kürtlere karşı antipati duyduklarını söylemektedirler.

Şunu açıklıkla ortaya koymakta yarar var: İran İslam Cumhuriyeti Sünni kökenli olan Kürtler ile Şii kökenli olan halk arasında ayırım yapıyor. Oysa imam Humeyni bir demecinde şöyle diyordu: "Ben Sünniyim veya ben Şiiyim diyenler, aslında ne Sünnidirler, ne de Şiidirler. Hatta ne de Müslümandırlar." imam Humeyni bu demeciyle ayrımcılık yapanları şiddetle eleştirmiş oluyordu ve İran'lı yetkililerin de bu konuda dikkatli olmalarını salık veriyordu.

İslam, Muhammed'in (s.a.v) İslam'dır ve ona inanan herkesin dinidir. Bu bakımdan ayrımcılık caiz değildir. Bu ayrımcılık derhal çözümlenmelidir. Bu kuralı öncelikle müslümanlar kendi aralarında uygulamalıdır.

İşte İran'daki Kürtler ile İran İslam Cumhuriyeti arasındaki çelişkiler-çatışmalar buradan kaynaklanıyor. Biz bu çelişkilere-çatışmalara sorunun çözümünü istediğimiz için dikkat çekiyoruz. Çünkü bu tür olumsuzlukların üstünü örtmek hiç kimseye yarar sağlamaz, tam tersine zarar sağlar. Dahası, sorunu daha da azdırır.

İran İslam Cumhuriyeti, İran'daki Kürtlerin sorunlarını adil bir biçimde çözerse şayet, İslam'ın evrenselliğine gi-

dişte ilk adımı somut bir biçimde atmış olacaktır ve bu konuda güzel bir örneklik sunmuş olacaktır.

İran'ın elinde Kürtleri ilgilendiren çok sayıda belge vardır. Şayet İslam Cumhuriyeti bu belgeleri başarılı bir biçimde kullanabilirse ve en önemlisi de Kürtlerle samimi ve içtenlikli bir anlaşma yapabilirse, işte o zaman evrensel İslami hareketin birliğine Kürtlerle birlikte çok ciddi bir katkıda bulunmuş olur. İran, coğrafyasında yaşayan Kürtleri kendi dostları haline getirebilirse ve İslam kardeşliğini her türlü dil, ırk ve mezhep gibi unsurların üstünde gördüğünü pratik bir biçimde ispatlayabilirse, işte o zaman Kürtler de İran'ın bu samimiyetine güvenirlere ve diğer ülkelerde yaşayan Kürt kardeşlerini rahatlıkla ikna edebilirler.

Aslında İran İslam Cumhuriyeti bu yönde atacağı somut bir adımla, Kürtler aracılığıyla Suriye, Rusya, Türkiye ve Irak Kürtleri üzerinde ciddi boyutlarda bir manevi hava estirebilir, onlar nezdinde büyük bir perestij sahibi ülke olarak yer edinebilir.

Çünkü Kürtler İslam'a aşıkırlar, İslam tarihi boyunca İslam'ın kahramanlığını cesur bir biçimde yapmışlardır. Aynı şekilde İran da İslam'a bağlılık bakımından hiç de Kürtlerden geri kalmamaktadır. Aynı hedefe yönelen iki topluluk arasında niçin bir çözüm bulunmasın?

Kürtlerin diğer ülkelerin rejimlerine ilişkin ciddi kayguları ve endişeleri vardır. Çünkü diğer ülkelerdeki rejimler, İslam'la bir şekilde çatışma halindedirler. Diğer ülkelerin laikçi rejimleriyle müslüman Kürtler arasında Kürtlerin dini kimliklerinden ve asabiyetlerinden ötürü bir çelişki söz konusudur. Şayet aynı çelişki İran için de söz konusu olacaksa, işte bu çok ciddi bir yanlışlık olur. Bu yanlışlığın

düzeltilmesi gerekir. Müslüman Kürtlerin dini kimliklerinden veya mezhebi tercihlerinden ötürü İran rejimiyle bir problemlerinin olmaması gerekir. Şayet böyle bir problem varsa, bunun derhal giderilmesi gerekir.

İran coğrafyasında yaşayan Kürtler İran'dan ayrılırsın mı istiyoruz? Hayır! Böyle bir iddiamız ve talebimiz olamaz elbette. Fakat Kürtlerin mutlaka birleşmeleri gerektiğini söylüyoruz. Kürtlerin kendi aralarında bir birlik oluşturmaları şarttır. Dünya müslümanlarına örneklik teşkil edecek hareket de budur zaten.

Kürt sorunu, kim ne derse desin, İran için ciddi bir sınavdır. İran bu sınavdan başarıyla geçebilirse ancak sionist İsrail'e karşı koyabilecek evrensel bir İslami birlikteliği gerçekleştirebilir. Aksi taktirde imam Humeyni'nin yıkılmış olduğu Şii-Sünni ayrımı yeniden hortlamış olacaktır.

Müslümanlarda yumuşak bir siyaset anlayışı olmuş olsaydı Kürt sorununu bugüne değin çoktan çözmüş olurlardı. Bu yumuşak siyaset sayesinde Britanya İmparatorluğu (İngiltere) ne çok şeyler elde etmiştir oysa.

İngiltere Kralı ve Kraliçesi, Hind Emirini, Körfez Şeyhlerini ve Sudan kabilelerinden bir grubu çağırıp sofralarında ağırlardı. Onlarla yanyana oturup aynı sofrada yemek yerlerdi. Kraliçe onlarla aynı arabada şehrin caddelerinde dolaşmaktan kaçınmazdı. Onların çocuklarını daha kaliteli bir eğitim görsünler ve siyaset öğrensinler diye özel okullara göndertirlerdi. Bazan da kalkıp onları ziyaret için taülkelerine kadar giderlerdi. Onlarla orada görüşürlerdi. Bu ziyaret esnasında onların geleneklerine uygun giysiler giyerlerdi. Tabii bu davranışlarıyla halkın sempatisini kazanırlardı. Hind Emirinin, Körfez Şeyhlerinin veya Sudan

Reisi'nin çocuklarının kendi çocuklarıyla birlikte aynı okulda okumalarını önerirlerdi.

İşte İngiltere'nin Kral ve Kraliçesi bu tür manevralar yaparlardı. Aslında bu tür davranışlar, Kraliçenin kendi dininden olmadıkları halde öbür milletlere ve bu milletlerin yöneticilerine gösterdiği güzel davranışlardır.

İran'ın Kürtlerle olan ilişkilerine ve ayrıca dış politikasına dair benim de tavsiyem şudur: İran'lı yöneticiler de tıpkı İngiltere Kralı ve Kraliçesi gibi kendi hükümler altında bulunan topluluklara iyilikle ve güzellikle muamelede bulunsunlar. Onlara karşı hep yumuşak bir siyaset izlesinler.

Özellikle İran'ın Kürtlere karşı bu yumuşak siyaseti izlemesinde çok büyük bir yarar vardır.

Allah-aşkına söyler misiniz lütfen: Şayet İran İslam Cumhuriyeti, Cumhurbaşkanlığı müsteşarlığı veya müşavirliği makamına Kürtlerden bir kaç insanı getirirse veya devrim makamlarına Kürtlerden seçilmiş bir grubu yerleştirirse, ne kaybeder? Şayet İran, Barzani'nin, Talabani'nin ve diğer Kürt liderlerinin çocuklarını alıp daha iyi bir eğitim görsünler diye Rafsancani'nin çocuklarıyla birlikte aynı okullarda okutursa, bundan ne zarar görür? Şayet İran, bir Kürdü BM'deki temsilcisi olarak atarsa, bundan ne kaybeder?

Kürtleri kimyasal silahlarla acımasızca katleden Bağdat rejiminin yaptıklarının aynısını veya bir benzerini Tahran rejimi yaparsa, ne kazanır bu davranışından?

Bu soruları çoğaltmak mümkün. Ama gereksiz.

Şunu demek istiyorum özcesi: Kürtler arasında İran İslam Cumhuriyeti'nin elinde çok önemli, bir o kadar da ka-

zançlı bir ordudur. Kürtler sadece İran için değil bütün İslami hareketlerin dünyaya yayılması için işlevsel bir silah konumundadırlar.

Bugünkü konjonktürde İran, öncelikle Kürtleri ve bilahare diğer müslümanları bir tek çatı altında birleştirme imkanına sahip biricik devlet olma vasfını taşıyor. Doğrusu bugüne kadar İran'ın bu işlevsel silahı niçin kullanamadığına ve bu projeyi niçin gerçekleştiremediğine şaşıyorum.

İran'a ve Kürtlere ilişkin bunca sözden sonra yanlış anlaşılacak istemem. O yüzden açıklıkla belirtmekte yarar görüyorum:

Ben ne İrancıyım, ne de Kürtçüyüm. Ben sadece bir müslümanım. Bütün bu önerileri de sadece Allah rızası ve müslümanların faydasına olsun için yapıyorum.

SIYASÎ KURALLAR

İslam'ın bellibaşlı siyasi kuralları şunlardır: 1- *İslam kardeşliği*, İslam'ın öngördüğü kardeşlik anlayışı, her türlü kan kardeşliğinin ve ırk mülahazalarının üstündedir. İrk, vatan, dil, mezhep vb. ölçütler, hiçbir zaman İslam kardeşliğinin önüne geçemez, İslam kardeşliği anlayışı bütün bu ilgilerin çok çok üstündedir.

Bu ilke, siyasi bakımdan İslami ilkelerin en temel taşlarından biridir. İslam'ın öngördüğü amaçlara ulaşmak için yapılacak çalışmalarda bu kardeşlik anlayışı ana eksen olma özelliğini taşır. Nitekim Allah'ın Resulü de bu Rabbanî-İlahî öğüt doğrultusunda Medine'de ilk İslam devletini kurmaya muvaffak olmuştur.

Peygamberimizin konuştuğu her şey vahye dayanır. O, kendi heva ve hevesinden asla konuşmaz. Allah Resulü, ilahî Vahiy'le muhatap olduktan sonra İslam'da yeri olmayan kardeşlik anlayışlarını reddedip onun yerine Ensar ve Muhacir örneğinde olduğu gibi İslam kardeşliği anlayışını oturttu. Kurmuş olduğu İslam devletinin temel harcını işte bu kardeşlik anlayışı oluşturmaktadır. Günümüzde yeniden kurulacak bir İslam devletinin harcı Rabbanî ve sağlam olsun isteniyorsa, bu İslam kardeşliğine anlayışı doğrultusunda hareket edilmelidir. Bu kardeşliğin pratik olarak yaşanması gerekir. Tıpkı Ensar ile Muhacir arasında

Peygamberin gerçekleştirdiği kardeşliğine benzer bir kardeşlik örneğinin gösterilmesi gerekir ki kurulacak bir İslam devletinin harcı sağlam olsun.

Kardeşlik anlayışının en güzelini ve sağlamını İslam dininde görüyoruz. Diğer beşeri ideolojilerde buna benzer bir anlayışa ve eğilime rastlamak mümkün değildir.

2- *Tevhide inanmak*. Tek bir Allah'a bağlanmak ve insanlar arasında adaletle hükmetmek, İslam dininin öngördüğü Rabbanî bir ilkedir.

"Tevhid" in, yani Allah'tan başka ilah tanımamanın manası, insanın Allah'a giden yolda tüm engelleri ortadan kaldırmasıdır. Bu yolun önünde ister engel olarak duranlar yöneticiler olsun, ister baskıcı istihbarat şefleri olsun, isterse zalim kimseler olsun, bütün bu engelleyici unsurları ortadan kaldırmak ve sonuçta Allah'a şeksiz-şüphesiz teslim olmaktır. Bu baskı ve engellemeler bazen yöneticilerden, bazen cübbe takıp sarık saran alimlerden veya şeyhlerden bile gelse hakiki müslümanların bütün bu engelleri iman gücüyle aşmaları gerekir. Hakiki müslümanların her an Allah'ın kendisini denetlediğini düşünerek bütün bu zorlukları aşması gerekir. İşte o zaman baskılar ve işkenceler kendiliğinden azalır.

Müslümanların bu eylemlerinde başarıya ulaşabilmeleri için güçlü ve yaygın bir medya imkanına sahip olmaları gerekir. Müslümanlar basın-yayın organları aracılığıyla kendilerini rahatlıkla anlatabilirler ve kitleye ulaşabilirler. Ayrıca Allah ile kullarının arasına engel olarak girenlerle mücadele etmek medya yoluyla daha bir kolaydır.

İslam, hiç kuşkusuz, Allah ile kul arasında giren din adamlarına da karşıdır. İnsanları sözümona Allah adına kendi çevrelerinde dönüp dolaştıran, onları din adına sö-

müren, sahte davranışları sebebiyle insanları Allah'ın sahi-cii dininden soğutan sahte din adamlarının faaliyetlerini İslam haram kılmıştır. Dinin ve kutsalın bu türden din adamları eliyle bir sömürü aracı olarak kullanılmasına karşı da insanları uyarır.

3- *Adalet*. Adalet, İslam'ın çok önemli bir ilkesidir. Nedir adalet? Adalet, ister müslüman olsun ister gayr-ı müslim olsun herkese karşı hakka-hukuka uygun olarak davranmak demektir. İslam devletinde güvenlik, adalettir. Adalet olmayan yerde güvenlik de olmaz. Tersine, güvenliğin olmadığı yerde adalet de olmaz. Tek başına emniyet güçleriyle veya silahlı kuvvetlerle adalet sağlanamaz. Özel timlerle, cumhuriyet ve krallık muhafızlarıyla da adalet gerçekleştirilemez.

Adaletten yoksun bir güvenlik anlayışı, sadece devleti çökertir. Bakınız, ülkelerinde sadece güvenliğe ağırlık verip adaleti askıya alan yöneticilerin tamamına yakını bir şekilde öldürülmüşlerdir veya o yöneticiler boyuna bir suikast korkusuyla yaşamlarını sürdürmek zorunda kalmışlardır. Kur'an ne güzel buyurur: "Ecelleri geldiğinde ne bir saat geri kalır, ne de ileri geçer." (Nahl, 61)

Hiç kuşkusuz adalet, mülkün temelidir. Bir devletin ömrü, ancak adaletle uzayabilir. Kafir bile olsa adaletli bir devlet uzunca bir süre ayakta kalabilir. Ama devlet müslüman bile olsa şayet adaletten yoksunsa, onun da ömrü kısa olur. Bu, Allah'ın sağlam bir kuralıdır.

Gerçekte adalet-hukuk sistemini bütünüyle sağlıklı bir biçimde oturtan hiçbir devletin öyle korkutucu istihbarat örgütlerine, özel muhafızlara ve silahlı kuvvetlere de ihtiyacı yoktur. Bu tür organlar daha çok güvenlik için vardır. Adaletin olduğu yerde halk zaten devletine güvenir ye

devletine sahip çıkar. Adaletten yoksun bir devlet zaten güvensiz bir devlettir. Ne halk devletine güvenir, ne de devleti yönetenler halkına güvenir. İşte bu tür devletlerde belirgin bir biçimde karşımıza çıkan güvenlik organlarının devleti içerden çökertmekten öte bir işe yaramadığının anlaşılması gerekir.

Siyasal adaletten kasıt ise, bütün müslümanların devletin yönetiminde ve siyasetinde eşit bir biçimde söz sahibi olmasıdır ve devletin siyasetine ilişkin tüm konularda açıkça görüş beyan edebilmesidir. Yönetime aday olma, seçme ve seçilme, yöneticileri eleştirme vb. özgürlüklerden yararlanma bütün müslümanların siyasal hakları arasında bulunmaktadır. Siyasal adalet, hiçbir baskı ve işkence altında kalmaksızın müslümanların siyasal katılım ve karar alma süreçlerine aktif bir özne olarak katılabilmeleriyle mümkün olabilir ancak.

Siyasal adaletin yanısıra bir de sosyal adaleti herkes için eşit bir biçimde gerçekleştirmek gerekir.

Sosyal adalet, yeme-içme, giyinme, barınma, evlenme vb. asgari hakların herkese tanınması anlamına gelir. Sosyal adaleti herkese tanıyan ülkelerin müslümanlara da bu hakkı tanınması gerekir.

Bütün bu haklar ancak Allah'a güzel bir biçimde bağlanmak suretiyle sağlanabilir.

İslam'ın adalete bu denli önem vermesinin sebebi işte budur.

Sözünü ettiğimiz kurallar-ilkeler, bütün müslümanların mutlaka uygulaması gereken kurallardır-ilkelerdir. Bu ilkelerin uygulanması halinde ancak sorunlar çözümlenebilir.

Evet, İslam kardeşliği her türlü kan kardeşliğinin, ırk, vatan, toprak, mezhep vb. mensubiyetlerin üstündedir.

İslam kardeşliği anlayışıyla ulusalcı-ırkçı düşünce aşılabılır ancak.

Üstünlüğün bir tek ölçütü vardır. O da, takvadır. Takva, kişioglunun Allah'ın öngördüğü bir şekilde yaşam sürmesidir. Yani Allah'ın yap dediğini yapan ve yapma dediğini de yapmayan kişi, Allah indinde en üstün, en muteber kişidir.

Bütün müslümanlar bu üstünlük anlayışını veya "takva" ölçütünü çok iyi kavrarlarsa ancak Arap, Fars, Türk ve Kürt ırkçılığından yakalarını kurtarabilirler.

SİYASÎ KONJONKTÜRLE İLGİLİ BAZI HATIRLATMALAR

- I -

Kim nehrin kaynağına sahip ise nehrin akacağı yere de sahip olur. Türkiye, Irak, Suriye ve İran'ın nehir kaynakları Kürdistan diye adlandırılan coğrafyanın sınırları içinde bulunmaktadır. Şayet nehrin kaynağının bulunmuş olduğu bölgelerde zikredilen devletlere karşı düşman bir devlet kurulacak olursa, bu devlet bölgede çok büyük bir önem oluşturur.

Bununla ilgili olarak yarıbaşımızda canlı bir örnek zaten bulunmaktadır. Bu örnek devlet, İsrail devletidir, İsrail, teknik uzmanları aracılığıyla Etyopya üzerinden Nil nehrinin sularına ulaşmaya çalışmaktadır. Bir başka örnek ülke olarak Türkiye'yi de gösterebiliriz. Türkiye, Suriye ve Irak'a giden suların önünü kapattığı zaman her iki devlet hiçbir ciddi faaliyet gösteremez hale gelir.

Şunu demek istiyorum: Ortadoğu ülkeleri, su kaynakları Kürdistan'da olduğu için Kürt sorununu adil bir biçimde çözüme yoluna giderlerse aslında kendi yararlarına hareket etmiş olurlar.

Kürtlerin tıpkı diğer topluluklar gibi adalet-hukuk karşısında eşit tutulmaları, ancak İslam ilkelerini esas alan adil bir çözüm ile mümkün olabilir. Şayet bu yapılmazsa,

Kürtlerin giderek kangrene dönüşen sorunları çözülmezse, kaçınılmaz bir biçimde Siyonistler ve komünistler Kürtlerin arasına sızarak onları ifsad edeceklerdir. Sonunda ne mi olur? Sonunda bölge devletleri bu güç karşısında diz çökmek zorunda kalırlar.

Siyasi Dengenin ölçüsü:

İran, Mısır ve Türkiye'nin siyasi bir denge oluşturmak için biraraya gelmeleri şarttır. Bu üç bölge ülkesi arasında denge sağlanması halinde çok şey kendiliğinden değişecektir. Çünkü bu bölgesel devletler birçok şeyi gerçekleştirebilme imkanına sahiptirler. Bir başka deyişle, bu devletler, Ortadoğu'nun kaderini elinde tutan devletlerdir. Bu üçlü anlaşma gerçekleşirse, Ortadoğu'yu sömürmek isteyen tüm gizli güçler rahatlıkla defedilebilir. O zaman Ortadoğu'nun tüm gelirleri gene Ortadoğu'da bulunan devletlere kalır. Bu üçlü anlaşma, doğu'da Hindistan'a ve Çin'e, batı'da bütün Kuzey-Afrika'ya, güney'den Ekvator'a, kuzey'den de Orta-Avrupa'ya kadar hüküm süren medeniyetlerin kaynaşıp yeni bir medeniyet vücuda getirmelerine bile sebep olabilir. Kur'an-ı Kerim üç devletten söz etmiştir: Fars, Rum, Mısır. Bu üç devlet şayet kendi aralarında anlaşabilirlerse, İslam'ın ilk zaferi gerçekleşmiş olur. Bir başka ifadeyle, İslam'ın amacı bu üç devleti birleştirmektir. Niçin mi? Çünkü bu üç devlet, kadim ve köklü medeniyetlere sahiptir. Bu üç ülkenin nüfusu oldukça kabarıktır. Bu ülkelerde yaşayan insanların karakteristik özellikleri farklıdır. Türkiye Avrupa'daki, Mısır Afrika'daki, İran ise Asya'daki İslamın temsilcisi konumundadır. Bu üç devlet kendi aralarında birliktelik oluşturdukları gün, evrensel İslami devletin kurulması kaçınılmaz olur. Safevi devleti ile Osmanlı devleti arasında meydana gelen anlaşmazlıklar,

islam devletlerinin duvarlarında açılan ilk gediktir. Birinci Dünya Savaşı ile tamamlanan korkunç yıkılışın sebebi de buydu. Bu üçlü anlaşma gerçekleşmezse, Filistin sorunu da Kürt sorunu da çözümleneceğe pek benzemiyor.

- II -

Hiç kuşkusuz Mısır, dünyada çok önemli bir konuma sahiptir. Siyasi bakımdan Mısır önemli bir yer işgal eder. Amr bin As, "Mısır galip gelenidir" demiştir. İkinci Dünya Savaşı'nda müttefik devletlerin komutanı Eisenhower, "Mısır, dünyanın boynudur. Onu elinde bulunduran bütün bir dünyaya meydan okuyabilir ve bütün bir dünyayı boğabilir." demiştir. Churchill, tarihin İngiltere'de değil de Mısır'da yazılabileceğini idrak etmişti. Bundan dolayı İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra silahlarını ve ordusunu Mısır'da bıraktı. Paris'in düşmesinden sonra İngiltere'nin, Alman hava saldırılarının hedefi olmasına rağmen silahlarını Mısır'da bırakmasının stratejik önemi açıktır. Ama Churchill, Mısır'ın tarihi önemini bilmeyen biri olmuş olsaydı, silahlarını Mısır'da değil de İngiltere'de konuşlandırdı. O zaman da Almanya'yı yenilgiye uğratamazdı. Churchill'den önce Napolyon Mısır'dan ayrıldığı için Avrupa savaşını kaybetmiştir. Bu bakımdan Kürt sorununun çözümünde Mısır'ın büyük bir payının olacağını asla gözardı etmemek gerekir.

Uluslararası dengeye sahip olan İran, Mısır ve Türkiye Kürt sorununu çözebilecek tek üçgendir. Çünkü Kürt sorunu bu ülkelere yerleşen batılı sömürgecilerin oluşturduğu bir sorundur.

- III -

Körfez Petrolü:

İstanbul Boğazı ve Süveyş Kanalı gibi dünyanın kalbini oluşturan bu önemli noktalar, evrensel İslami hareketi gerçekleştirmede paha biçilmez bir öneme sahiptir. Bu yüzden müslümanların bu tür stratejik öneme sahip noktaları kontrolleri altında bulundurmaları gerekmektedir. Bu boğazlara ve kanallara şayet Siyonist ve emperyalist devletler hakim olurlarsa, işte o zaman islam'ın bütünlüğü parçalanmış olacaktır.

Petrol Rezervi:

Tüm dünyanın bilmesi gerekir ki, dünyadaki petrolün üçte ikisine müslümanlar sahiptirler. Ama üzülecek belirtmiyim ki, müslümanların sahip olduğu petrol müslümanların ellerinden zorla alınıp onların aleyhlerine kullanılmaktadır.

Bilindiği gibi, petrol, siyasi önemi olan bir madendir. Çünkü petrol, uluslararası düzeyde otorite sahibi olmayı sağlayan çok önemli bir yeraltı kaynağıdır. Bu yüzden müslümanların elinde bulunan petrolün önemsenmemesi çok yanlış olur. Özellikle müslümanların kendi ellerindeki petrol silahını çok iyi kullanmaları gerekir. Başka türlü davranmak, büyük bir yanlışlık olur. Bunu da ancak islam'a düşman olanlar yaparlar.

Petrol ve boğazlar konusunu burada ayrıntılı olarak ele almak niyetinde değiliz elbette. Kısaca vurgulamak istediğimiz husus şudur: Bu her iki konu, İslam siyasetinin çok özel konularıdır. Siyasetle uğraşan müslümanların bu konular üzerinde yoğunlaşmaları ve bu konularla ilgili gelişmeleri çok yakından izlemeleri gerekir.

Boğazlar ve petrol sorununun çözümünde de Kürtlerin kilit bir rol oynayacakları kanaatini taşıyorum. Kürtler sorunun çözümü için pekala öncülük edebilirler. Kendi adıma ben Kürtlerin bölgesel konumlarını, sorunun çözümü için vazgeçilmez önemde bulunuyorum.